

Pháp thoại 01 Florida - 2025

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[08/01/2025 - 05:11 - anhlibrary]

Sáng nay mình ôn lại cái cũ, ôn lại cái cũ. Tức là nó có vô lượng thế giới thì dĩ nhiên nó có vô lượng chúng sinh, vô lượng thế giới là có vô lượng chúng sinh. Cái cấu tạo của thế giới và của chúng sinh chỉ là Tâm và Vật thôi. Chỉ là Tâm và vật. Tâm thì nó gồm có thiện và ác. Chính cái thiện ác đó, nó tạo ra các cái cảnh giới siêu và đọa. Thì nếu mình học không có kỹ và học không có rõ thì mình thấy nó có cái gì đó nó giống như là khiên cưỡng, thì kinh nói sao tin vậy. Nhưng mà không, cứ học nữa rồi sẽ thấy cái điểm đặc biệt của cái điều mà tôi vừa nói đó tất cả chúng sinh được cấu tạo bởi vô số điều kiện như mình biết cái đầu của mình có số lượng thần kinh nó rất là lớn nhiều lắm, nó làm, nó góp phần tác động lên cái tâm trạng, cảm xúc của mình chứ không phải đơn giản là cuộc sống của mình là một cục thịt biết đi, không phải. Chẳng hạn như khi mình thấy mình phỏng nước sôi, một miếng nước sôi nó rót trên tay mình, thì từ ở đây nó báo tín hiệu lên đây [cái đầu] cho mình biết là mình đang bị phỏng, chứ không phải tự nhiên mình bị đau chỗ này, báo cho mình biết mình phải làm sao? Cái đó phức tạp lắm. Mà tại sao tôi nói cái đó làm chi? Cho thấy rằng cái thân này nó được cấu tạo bởi vô số điều kiện và một điều kiện trong đó nó bị trục trặc là mình có vấn đề, mình có vấn đề. Bệnh là gì? Bệnh là sự rối loạn cái trật tự xưa nay của thân xác, đó là định nghĩa chuẩn nhất. Bệnh hoạn là sự rối loạn cái trật tự xưa nay của thân xác. Đó gọi là bệnh, chỉ vậy thôi.

Thì cái cấu tạo của thế giới và vũ trụ nó dựa trên hai cái luật, đó là cái luật Nhân quả và cái luật...đúng ra chỉ có một luật thôi, nhưng mà nói rõ thì nó có hai luật đó là luật Nhân và luật Duyên. Nhân và Duyên, mà hễ nói tới Nhân là phải nói tới quả. Thì luật Nhân quả nó gồm có bốn. Còn cái luật Nhân Duyên thì tùy kể, có chỗ kể... tùy cách phân tích thôi, tùy cách phân tích. Cách mà dễ nhớ nhất thì:

- Nhân duyên thì gồm có: 4 x 2
  - Hoặc Duyên gồm có 3
  - Nói 3 cũng được, nói 4 x 2 cũng được
- Còn luật Nhân quả thì gồm có bốn, bốn là cái gì? Đây còn nhớ không?
- Nhân tạo ra quả.
  - Quả tác động quả.
  - Quả tác động nhân.
  - Nhân tác động nhân.

Thì toàn bộ vũ trụ nó được vận hành trong nguyên tắc của bốn cái đó.

Nhân tạo ra quả là sao? Cái thiện nó tạo ra cái quả lành. Quả lành nó gồm có hai là quả tái sinh và quả bình sinh.

- Quả tái sinh là cái tâm đầu thai về cõi lành.
  - Còn bình sinh là đời sống thường trực của mình gọi là quả bình sinh.
- Rồi cái ác cũng vậy, cái bất thiện nó cũng có hai, tức là khi mà mình có cái hành động hay là cái suy nghĩ bất thiện thì cùng lúc nó tạo ra hai cái quả là tái sinh và quả bình sinh.
- Quả tái sinh là cái tâm đầu thai vào trong cái cõi khổ, cõi đọa.
  - Còn cái quả bình sinh là sau khi sanh ra rồi bị người ta giết thịt hay bị người ta đánh đập hay bị người ta ngược đãi, hành hạ. Đó là quả bình sinh. [4:19]

[11/01/2025 - 02:52 - anhlibrary]

- Cái luật một của Nhân quả là Nhân tạo ra Quả.
- Luật hai là Quả tác động quả, là khi mình sướng hay khổ trong một cảnh giới, một hình hài nào đó thì lúc đó mình cũng đang có cái điều kiện để mà nhận cái quả khác tương ứng, thí dụ như mình mang thân con cá thì mình mới có cái nguy cơ bị người ta săn bắt, câu rồi lưới, mà vì mình mang thân cá mình mới có nguy cơ bị chết bởi thuốc độc người ta thả xuống nước, biết cái đó không? mình làm người thì mình đâu có cái khả năng đó. Làm người thí dụ như trong cái xóm đó quý vị thả thuốc độc xuống dưới tôi đâu có chết được trừ ra tôi mức tôi uống. Mà tôi đâu có đời nào tôi uống

trực tiếp dưới gương đầu. Nhưng mà khi mình làm thân cá thì mình mới có điều kiện mình chết vì cái chuyện mà bị người ta bỏ thuốc xuống. Ở ngoài Bắc có một loại lá gọi là lá xác cá, cái lá đó là đập dập dập nó liệng xuống thì cá nổi lên. Thì mình chỉ mang thân cá mình mới có điều kiện để mình chịu cái khổ đó hoặc là mình phải mang thân nữ, thì mình mới chịu những cái khổ của người nữ thì trường hợp này được gọi là Quả tác động Quả.

Còn Quả tác động Nhân đó là khi mà mình chịu hưởng một cái quả lành hay quả khổ thì lúc đó mình sẽ làm ác hay làm thiện dễ hơn, chính do cái nghiệp quá khứ nó đẩy mình, nó đẩy mình vô trong một cái môi trường sống, một cái thân phận, một cái hình hài nào đó, trong cái hình hài, trong thân phận đó mình sẽ tu dễ hơn hoặc là tu khó hơn.

Thí dụ như mình sanh làm mấy cái con này con kia sao tu, cả ngày chỉ biết sân si, giết chóc. Đó gọi là Quả tác động Nhân là vậy đó. Còn mình mang thân người, mình sanh ra trong một gia đình trí thức, ngoan đạo thì mình mới có cơ hội đi chùa, học đạo, nghe pháp. Còn đằng này mình mang thân người, mình sanh vô trong cái gia đình đạo Chúa hay là đạo Hồi, hoặc là mình sanh vô trong một gia đình nghèo khổ mà ở vùng sâu, vùng xa thì cái cơ hội tu hành rất là khó, khó lắm luôn. Trường hợp đó được gọi là Quả tác động Nhân.

Còn Nhân tác động Nhân là một cái ác, một cái tâm ác mà nó xuất hiện nhiều lần thì sau này nó xuất hiện dễ hơn. Một cái Tâm Thiện nó xuất hiện nhiều lần thì sau này nó xuất hiện dễ hơn.

Tại sao có những người bây giờ mà họ sanh ra đời trong một cái gia đình không có đạo, không có Phật pháp nhưng mà họ mau chóng tìm đến đạo là sao? Nhân quá khứ. Thí dụ tôi đọc sử các vị Cao Tăng người Âu Mỹ, gia đình đạo Chúa, nhưng mà họ là sinh viên, họ vô trong trường đại học, họ vô thư viện, họ bóc ngay chóc cái cuốn Kinh Phật, họ đọc có một, hai chapter thôi là họ bắt đầu họ tò mò nghiên cứu Phật pháp, rồi sau đó họ bay thẳng qua Tích Lan, qua Miến Điện họ xuất gia, họ trở thành một vị cao tăng.

Hoặc là Bồ Tát Thích ca Mâu Ni mình nè do tu nhiều kiếp, Ngài từng có nhân lành nhiều quá đi, kiếp chót khi Ngài gặp một cái gì đó là Ngài bỏ đi tu liền. Đó là Nhân tác động Nhân, hiểu không? Còn mình thì.. nói thiệt chứ tôi chán dạy học rồi. Người bây giờ nó mặt Pháp rồi, dòm cái mặt biết, thấy vậy chứ thấy nghe có ông Sư dạy tò mò tới coi chứ bây giờ tôi bày lập đàn tràng bả con thích hơn, rải đậu, rải muối, rải gạo, làm phép, phun nước, phẹt phẹt rồi cờ xí, Phật tử nào cũng thích cái đó lắm. Chứ còn kêu học giáo lý ngồi ghi chép nhưc đầu. Cái đó là Nhân tác động Nhân.

Do tiền nghiệp mình đã quen với cái thiện nào, ác nào thì khi mình sanh ra đời thì mình sẽ quay lại cái lối mòn cũ rất là dễ, dễ lắm. Như hồi đó tôi ở bên Houston có cái cô đó, tuần nào cô cũng đem đồ ăn lên chùa, rồi sao có lúc cả tháng không thấy cô lên, tôi cũng quên mất luôn. Tự nhiên có một bữa chiều đó gặp cô, cô nghe Pháp tinh tấn lắm, vô nghe Pháp rồi ghi chép y như mấy cô này vậy đó, tôi đâu có biết, ghi vậy nè, ghê hơn nữa, ghi hai tay luôn. Tự nhiên có một bữa chiều đó vô gặp tôi, cái bà hỏi Sư khỏe không? tôi hỏi cô đi đâu không thấy cô? Bà khóc, khóc, trời ơi con về bên thăm gia đình mà Sư ơi mẹ khổ quá, con thấy mẹ khổ quá con không đành lòng, cái chòi giữa đồng mẹ ở vậy mưa gió rồi bệnh hoạn rồi sao? bà càng nói tôi càng ngạc nhiên:

- Thứ nhất là mẹ bà chết rồi, bà lớn tuổi, mẹ bà chết rồi.

- Thứ hai bà làm chủ ba cây xăng, làm chủ ba cây xăng, biết cây xăng không? mà dầu cho mẹ bà không có chết thì cô nghĩ đi làm chủ ba cây xăng thì mẹ mình làm sao mà khổ đúng không? vô đồng ở cái chòi, hiểu không? nghe mình ngạc nhiên chứ? mình không dám hỏi, tại vì chẳng lẽ mình nói má cô chết rồi, cái bà thấy tôi nhú nhú mày đó. Cái bà nói à không có phải là má con, mà mẹ này là mẫu đó. Bây giờ hiểu chưa? cái đạo thờ mẫu, mà bây giờ hiểu không? là mẹ nay trong cái xác này, mai trong cái xác kia. Con về bên con đi ăn chè, con nhỏ bạn nó nói bây giờ mẹ trong một cái hình hài bà cụ trong ruộng đó. Con đi thăm, rồi con vô con gặp, rồi mẹ ợ, mẹ ngáp rồi mẹ lên đồng rồi bà khóc, bây giờ con về con phải cất nhà cho mẹ, thì cũng ghi vậy nè, đó. Đây cũng trước mặt tôi toàn ba cái đạo đó không đó, như hôm qua cô này làm gì làm cũng chạy về lo, tôi không có chống cái vụ lo, nhưng mà, tôi hết hồn, tôi là ông Sư mà cứ lo là bây giờ tôi cất chùa xong tôi bỏ tôi đi ai lo cho chúng sanh đó. Bây giờ cô biết không 2000 năm lịch sử Phật Giáo, nếu mà mấy ông Sư mà chỉ có biết lo cho chùa mà không có lo giáo lý, không lo tu cho mình thì Phật giáo mất lâu rồi. Hiểu không? nói ra nó hơi khó hiểu. Đạo Phật tồn tại là nhờ Phật tử, nhưng mà ông Sư chỉ biết Phật tử là đạo Phật mất, hiểu không? OK nói vậy cô hiểu nè: không có tiền thì nhà lấy gì sống nhưng mà

đời chỉ biết có tiền không thì cuộc đời cô tiêu rồi, hiểu không? bây giờ hiểu không? không có tiền là cô chết đúng không? nhưng mà cô chỉ biết thờ tiền. Đạo Phật không có Phật tử thì đạo Phật không thể nào tồn tại được, nhưng ông Sư mà chỉ lo chùa, lo Phật tử là đạo Phật mất.

Thí dụ như bây giờ tôi có 8 cái chùa to đùng, nhưng mà tôi không có cái gì để giảng cho bà con nghe hết, hiểu không? chùa của tôi là một cái chùa cao 300m, dát vàng, 300m mà Phật tử hỏi giáo lý thì ầm ớ, ầm ớ, xin lỗi con nha thầy đang ra nói chuyện với thợ, mà cứ lần nào cô vô cô gặp tôi cũng nói câu đó, cô về niệm Phật đi con, về niệm Phật, về niệm Phật. thì cô thấy đủ không? mặt là mặt cái chỗ đó. OK, hoặc nói cách khác cho dễ hiểu nè, ăn trái cây tốt không? trả lời dùm tôi đi. Rồi, mà bây giờ ngoài trái cây ra cơ thể cô còn cần nhiều cái khác nữa phải không? mà bây giờ là cô nghe nói ăn táo tốt, cô đẹp hết cô chỉ tập trung ăn táo từ sáng tới chiều, từ năm này qua tháng kia, hiểu không? Cái chuyện tụng kinh, niệm Phật, tôi không có chống nhưng nó chỉ là trái táo trong cái thực đơn thôi. Phải không? nghĩ kỹ lại coi. Cái chuyện tụng niệm, lần chuỗi, nó chỉ là trái táo. Thực đơn của cô một ngày nó nhiều lắm chứ không phải trái táo, mà ăn táo rất tốt nha, táo, cam rất tốt, avocado rất tốt. Nhưng mà bây giờ hai vợ chồng mỗi ngày ăn 3kg avocado, bỏ cơm, sáng kilo, trưa kilo, chiều kilo, bởi vì nghe nói ăn tốt lắm, trái bơ đó, không ăn gì hết. Cứ khát nước thì uống sinh tố bơ, mà đói bụng thì lấy bơ múc ra ăn, ăn suốt vậy đó. Cô nghĩ coi nên không? Có cái chuyện này mới khiếp. Trong các nghề, cái nghề ăn xin là cái nghề dễ nhất, và kiếm tiền ít nhất nhưng mà dễ làm nhất.

Trong các pháp tu, cái pháp cầu nguyện là cái pháp dễ tu nhất và cái lợi ích ít nhất, cầu nguyện là pháp tu ăn mày, không phải tôi chê nhưng mà về suy nghĩ kỹ lại coi, thì cô phải học giáo lý. Nó có cái quan trọng thế này nè tại sao cô luân hồi? là vì cô hiểu sai, hiểu lầm cái này hay nè, cái này đẹp, cái này dễ thương, cái này dễ ghét nè. Bây giờ cô phải học giáo lý, cô phải sống chánh niệm để cô theo dõi cô, cô thấy cái thích của cô là vô lý, cái ghét của cô là vô lý, hiểu không? nếu đủ duyên thì cô chứng thánh, còn không đủ duyên thì cô lại gieo cái duyên cho kiếp sau tiếp tục cứ như vậy.

Sanh ra đời là hiểu tất cả cái thích ghét của mình là do ảo giác, hiểu cái đó mới đắc đạo được.

Còn đặng này không chịu học giáo lý, cứ tối ngày cầu ơn trên cho con được giải thoát tùm lum hết, thì cái kiểu đó là kiểu kiếm tiền bằng cách ăn mày.

Nó giống như hồi nãy tôi nói với cô. Tôi giảng tôi hay nổi nóng là tại vì người ta hay thắc mắc nhưng mà kiến thức phổ thông của người ta. Tôi là thầy chùa, tôi đốt cuộc đời, nhưng mà kiến thức phổ thông có khi nhiều hơn Phật tử nữa. Tôi hỏi cô chuyện thôi, ở trong cơ thể cô nó nhiều... cần nhiều sinh tố đúng không? có hiểu chữ sinh tố không? nutrition đó? Biết không mà gật, bà này không biết, cô cần calcium phải không? cô cần sắt, cô cần magnesium, cô cần vitamin C, cô cần b1, B6, B12, đúng không? có đúng vậy không cái đã. Thiếu cái là cô có trực trực sức khỏe đúng không? thì để bổ sung những cái đó là nó nhờ đến một nguồn thực phẩm hay là nhiều nguồn:

- Nhiều nguồn

- Đúng vậy không? cô nói là cô phải chịu trách nhiệm, là đúng phải không? có nghĩa là thứ nhất cô cần đến hai cái nhiều. Thứ nhất là cô cần đến nhiều chất cô mới sống được, có đúng không?

Rồi cái nhiều thứ hai là những cái chất đó nó cũng có nhiều nguồn chứ không phải một nguồn, đúng không? mặt ngu làm sao giảng hiểu không? Rồi thì cái chuyện mà niệm Phật mà dễ nhất tâm bất loạn, không màng đến pháp môn khác nó cũng giống như tôi bây giờ tôi chỉ ăn rau luộc thôi, ăn rau luộc nó tốt mà tôi bỏ hết, tôi không có ăn cái gì hết, tôi chỉ tập trung, cô biết ăn rau luộc là fiber tốt cho ruột lắm, trong rau luộc nó có vitamin C, vitamin A, vitamin D nè, tốt lắm, hiểu không? rồi tôi chỉ tập trung ăn rau luộc thôi như hồi nãy tôi mới ví dụ ăn táo, hiểu chưa? Giống như cái nhất tâm bất loạn là gì? là Định. Thấy chưa giờ đốt giáo lý bắt chước người ta nói như con két, không biết nhất tâm bất loạn là gì? nhất tâm bất loạn là định, mà định nó chỉ là một phần ở trong cái lộ trình giải thoát thôi, chứ bắt chước người ta nói mà không biết nhất tâm bất loạn là cái gì khổ vậy đó. Nó là định chứ có gì đâu. Mà cái định này nó..trong khi trong đạo Phật mình muốn giác ngộ là phải có Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ thì cái định này nó chỉ là một phần.

- Trong Bát Chánh Đạo, chánh định là 1/8 đúng không?

- Rồi trong Thất Giác Chi nó là 1/7 đúng không?

- Trong Ngũ Lực nó là 1/5 đúng không?

- Trong Giới Định Tuệ nó là 1/3 đúng không?

Nó chỉ là một phần thôi. Không bây giờ hiểu không? nói không hiểu, cái mặt bả vậy tôi đoán bả không hiểu cho nên rút cuộc cô niệm Phật là cô chỉ tu có cái định này thôi, là một... cái này mới quan trọng nè, cái này mới quan trọng nè, nó có vô số cái cách để tạo ra Định chứ không phải chỉ có một cách. Ông này ông niệm Phật để kiếm Định nhưng mà cô phải có cách khác. Đằng này tôi xin lỗi tôi nói thẳng luôn, tôi chỉ là một người dốt, tôi chỉ biết có cái vụ niệm Phật thôi, cho nên đưa nào vô tôi cũng đề có một cái cách để kiếm định đó là niệm Phật. Đó là cái dốt của tôi.

Cái dốt thứ hai, định nó là vô... một trong nhiều cái mình phải có chứ không phải là tất cả. Vậy quý vị thấy vấn đề của tôi chưa.

- Thứ nhất là Định đó là một trong những cái mà mình cần phải có chứ không phải là tất cả.

- Thứ hai cái cách để mà có định nó cũng có nhiều chứ không phải chỉ có cách niệm Phật, hiểu không? cái mặt vậy mà, thôi mấy người còn lại có hiểu không? ông thấy cái vấn đề có nghĩa là có rất... tôi sống cái mạng tôi muốn sống tôi phải cần rất nhiều chất như bây giờ tôi chỉ tập trung có cái vitamin C thôi là thấy nó sai rồi. Mà vitamin C nó có nhiều nguồn phải đúng không? tôi chỉ biết có chanh thôi. Ông thấy nó sai chưa, hả? Tôi sống cần nhiều chất, tôi chỉ biết có vitamin C thôi đó là cái ngu thứ nhất, cái ngu thứ hai C có nhiều nguồn, tôi chỉ biết có một nguồn thôi đó là chanh. Thế là nguyên quý vị chạy bộ nè, uống nước lọc nè, rồi ăn uống rau trái lung tung tôi hoàn toàn tôi dẹp hết. Tôi sáng chiều tôi chỉ cầm chanh tôi nướ, mà ai đụng tới là tôi chửi cho chết tại vì quý vị biết cái này là cái vitamin C, vitamin C đó rất là rất cần cho cơ thể, hiểu không? con khổ quá Sư ơi, chứ đâu phải C không, không cô biết cái gì, C là quan trọng nhất mà nói cũng được, C cũng được nhưng mà nó nhiều nguồn mà Sư ăn chanh, cô biết chanh là C không? rút cuộc là trong các chất tôi chỉ biết có C thôi và trong vô số nguồn, tôi chỉ biết có một nguồn chanh. Tôi tu hai số 1:

- Số 1 thứ nhất chỉ có biết C thôi.

- Số 1 thứ hai là chỉ biết có một nguồn chanh của C thôi.

[chính vì con đang vậy cho tìm đến s để học]

Không, bây giờ này giờ tôi nói nghe hiểu hay không? mình cần rất là nhiều chất mà này giờ tôi nói đúng không? nhất tâm bất loạn có phải Định không? mà Định là 1/8 của Bát Chánh Đạo, 1/7 của Thất Giác Chi, 1/5 của Ngũ lực, 1/3 của Tam học. Nó chỉ có một phần thôi.

Định là gì, nó còn xui chỗ là sư phụ có dạy không? tại sao phải cần có định? Định nó làm cái nền để cho tuệ nó phát triển. Mà giải thoát là gì? Giải thoát là hiểu ra sự thật mà anh muốn hiểu là cái ngọn nền mà muốn cho nó rọi được là nó phải đứng yên, có đứng vậy không? chứ nó lắc vậy thì nó rọi không được, thì cái đứng yên này là định, cái ngọn nền là tuệ, khổ quá, còn cái giá mà để cấm nền là giới. Cái giá, cái nền nó nằm đây thì cái định nó là cái ngọn nền phải không? cái ngọn nền, nhưng mà ngọn nền nó lắc vậy đâu có được, ngọn nền nó đứng yên vậy nè thì cái tuệ nó là ngọn lửa mới đứng yên được. Lúc đó ánh sáng nó mới hiệu quả được. Vậy định nó chỉ là một phần thôi. Mà ở đâu nó ra cái pháp môn này là bởi vì có cái chuyện rất là rõ mà không chịu đọc sách, không chịu nghe thầy mà cứ biết một chuyện thôi. Ở đâu có cái này là tại vì mình ở ngoài đời mình lăn xả quá đi, mình cứ ngồi mình nhớ tiền bạc, vợ chồng, con cái nhớ lung tung. Thì cái chuyện đầu tiên là sư phụ mới cột mình bằng một cái đề mục nào đó, mà xin lỗi nha thường quần chúng thất học có nhiều hơn có học, nói thẳng đi, mình đừng có mắc cỡ nói thiệt đi, người nghèo nhiều hơn người giàu, mà người dốt nhiều hơn người giỏi có đúng không? thế là người ta lựa cái gì nó mềm nhất thì cái nào mềm thì niệm Phật là tốt nhất, đơn giản nhất. Nhưng mà từ cái chỗ này nè nó dẫn đến cái hiểu lầm là niệm Phật là tất cả. Nó kẹt cái chỗ đó đó, thì thay vì ta niệm đất đất đất, nước, nước nước thì nó không bằng cái niệm Phật, mà thật ra theo trong Kinh nói nó có tới mấy chục cách để mà có định. Tự nhiên cái cách niệm Phật, tôi nói tôi nói lại lần nữa tôi không có chê nha. Nhưng mà niệm Phật chỉ là chanh thôi, và định nó cũng chỉ là C thôi, khổ vì không chịu đọc mà hễ nói là bắt đầu tự ái, nói là đụng tới cái góc của bả nó khổ vậy đó. Tại vì... rồi xong luôn lên trời nữa. Cho nên là có hai cách mình tìm đến đạo:

- Cách một là mình hiểu đạo như là đạo.

- Còn cách hai là mình muốn nghe đạo theo như mình muốn.

Tôi lỡ thờ thầy tôi rồi. Cho nên từ đây về sau tôi đi đâu hễ mà ai nói giống như thầy tôi thì tôi vui, hiểu không? cái đó tôi nói đúng không? và khi tôi đến đây tôi gặp cái lớp này là cái bụng tôi cũng mong là mấy người nói giống Sư phụ tôi. Tôi nói thẳng đừng có buồn tôi, tôi nói thiệt, tôi đi

học đạo chứ tôi toàn là đi kiếm ai nói giống Sư phụ tôi không à. Chứ còn mà nói khác sư phụ tôi vậy hóa ra tôi ngu à, hiểu không? sư phụ tôi dạy tôi ăn chanh để mà kiếm C hiểu không? bây giờ mà ai mà nói rằng chanh ngoài chanh còn có cam, có quýt, có bưởi rồi tôi đồng ý bởi vì sư phụ dạy đúng là chanh là một.

Thứ hai đó là sư phụ tôi nói con sống con chỉ cần C là đủ rồi, hai cái đó cho nên là bây giờ ai mà nói chống sư phụ tôi không có vui nó có hai lý do:

- Một là tôi thương sư phụ.

- Hai, nói sư phụ tôi sai hóa ra tôi ngu hay sao? tôi ngu tôi mới theo cái ông sai chứ và tôi nói là cái vị nào mà dạy niệm Phật nè vị đó không phải là dở, không phải là sai nhưng vị đó không chịu nói cho thẳng đệ tử nó biết cái lỗi chỗ đó không chịu nói cho nó biết đây chỉ là định, chỉ là C thôi và niệm Phật là chanh là một trong nhiều nguồn C.

Bây giờ tôi hỏi thiệt mấy cô đừng có tin tôi, giờ tôi hỏi thiệt nha, tôi nè, vợ bỏ, nó đi nó lấy trai, tôi khổ dữ lắm, vô tôi hỏi cái bà sư cô này nè. Bà kêu niệm Phật đi con, bà không cho học giáo lý, theo cô có đủ để tôi hết khổ không?

Tôi hỏi cô chuyện đầu tiên tôi biết Phật là ai cái đã? Tôi đâu có biết. Phật là người Ấn, người Tàu tôi đâu có biết, tôi lu bu nhỏ lớn tôi đâu có biết. Nên nhớ tôi không có giỏi, nhiều lắm tôi biết Phật người Ấn, một cái ông Ấn Độ xa lạ thôi, tự nhiên tôi vô có mấy lần tôi thấy cổ tôi cũng mến tôi vô tôi cúng dường rồi dạy tôi niệm Phật. Rồi bây giờ tôi đùng chuyện vợ bỏ, nó gạt tiền tùm lum hết, đau lòng quá, tôi vô tôi hỏi cô. Cô ơi, con khổ quá cô cứu con: niệm Phật đi con, niệm, ông có thoát nỗi không? chứ tôi thua rồi đó. Rồi bác sĩ nói bị ung thư, mình cũng sợ chứ. Trời ơi tôi chết, tôi bỏ lại rồi nhà cửa, rồi vợ con, cô cứu con. Niệm Phật, niệm Phật mà Việt Nam lại khoái cái đó, Phật giáo làm sao không mất được. Tôi nói cái câu này trong nước nó nghe nó giết tôi. Niệm Phật mà không hiểu gì hết thì Thích Ca Mâu Ni cũng tương đương với Nam mô A La hoặc Giê Su, không, suy nghĩ kỹ có đúng không? đúng không? nếu mà niệm mà không hiểu Phật Pháp dạy cái gì thì mình niệm Giê Su hay Thánh A La giống nhau. Vì sao? Không muốn tôi nói này tàn nhẫn nữa. Các vị nói không, cái chữ Thích ca Mâu Ni nó linh thiêng lắm là chết với tôi, linh linh chỗ nào, cái chữ Thích Ca không phải là tên của Ngài có biết không? Ngài là Sakya, Ngài là Sakya Mâu Ni chứ đâu phải là Thích Ca Mâu Ni. Thích Ca Mâu Ni là thằng Tàu nó âm hiểu không? ngay trong cái phiên âm là đã sai rồi. Nghe kịp không? rồi chưa kể là mỗi vùng nó đọc khác nhau như là tôi ra ngoài Bắc là Nam Mô Đông Phương Dược Sư Lưu Ly, Nam mô Lưu Ly Rược Sư, đọc là rược sư, Nam mô Lưu Ly Quang rược sư. Thí dụ như vậy, nếu mà nó là hiểu Thích Ca Mâu Ni linh thiêng lắm thì nói: thưa cô bản thân cái chữ Thích Ca Mâu Ni không phải là tên của Ngài rồi. Nó giống như chữ Washington, mình âm thành Hoa Thịnh Đốn, hiểu không? New York là Nữ Ước hiểu không? San Francisco là Cựu Kim Sơn.

Bây giờ tôi niệm Nam Mô Hoa Thịnh Đốn Bồ Tát thấy thua rồi, ổng là Washington đọc là Hoa Thịnh Đốn. Như vậy nếu mình nói là cái chữ đó linh thiêng thì mình đã sai rồi. Ngay cái niệm Phật mình niệm mình réo cái tên, cái này mới nặng nè, mình đi niệm một người mà mình hoàn toàn mình mù tịt về cái giáo lý của người đó hiểu tôi nói không? Nam mô Lê văn Tám, Nam mô Võ thị sáu bồ tát ma ha tát tát đại chứng minh, the same tại vì tôi đâu có cần hiểu gì đâu, tôi tập trung cái đó có nhất tâm bất loạn không. Nếu tôi tập trung tôi niệm Lê văn tám có tập trung không.

Cho nên định là một trong... về coi kỹ coi đúng không? định là một trong tám của Bát Chánh Đạo.

Mà tại sao sư phụ hay nhắc cái vụ định là tại vì lãn xăn quá. Trong Kinh nói nghe đau lắm, cái tâm mình nó như con bò vậy đó. Thì bây giờ cái chuyện đầu tiên là phải cột con bò trước rồi tính cái gì tính, thì cách cột nào mà thấy ổn nhất thì niệm Phật. Mà tại sao ổn? là bởi vì các Ngài tính thế này nếu mà nó đủ duyên nó thành Thánh thì không nói gì, còn nếu mà không đủ duyên nó cũng gieo được cái chủng tử Phật, chỉ vậy thôi, chứ còn mà đấng này cứ coi niệm Phật là tất cả là chết rồi. Mà hể nói tới là bắt đầu giận, nói tới cái giận là muốn như... Việt Nam có cái phong trào đi theo Hòa Thượng Tịnh Không, tôi biết tôi nói cái này sốc dữ lắm đó, không cho học giáo lý cứ niệm A Di Đà Phật thôi. Mà trong khi tôi nói cho quý vị biết sóc cái chỗ này nữa nè, nghe cái chữ A Di Đà Phật là mình đã không hiểu rồi. A Di Đà là cái gì? Là Amita là vô lượng, là vô lượng gì? Là vô lượng quang, vô lượng thọ, vô lượng chúng.

Minh tu là minh tu theo cái tinh thần vô lượng, có nghĩa là gì? Minh không có bị kẹt ở trong cái dân tộc Việt Nam, tôi không có kẹt trong cái miền Tây Nam Bộ. Tôi hồi xưa giờ tôi chỉ thương dân miền Tây thôi, tôi chỉ thương dân Vĩnh Long thôi, cái sau này tôi thêm chút tôi thương dân miền tây lục tỉnh, rồi từ từ tôi thương hết cái miền Nam, rồi từ từ tôi thương ra hết cái nước Việt Nam hiểu không? Rồi phải đến cái mức độ mà tất cả chúng sanh từ con người cho đến con kiến ai tôi cũng thương thì cái tinh thần đó gọi là tinh thần vô lượng. thì vô lượng đó chính là tinh thần A Di Đà. Đó gọi là tinh thần vô lượng chúng.

Còn vô lượng quang là sao? là hồi đó giờ tôi học về đạo Chúa, tôi học về Cộng sản, tôi học về Cao Đài, Hòa Hảo rồi tôi thấy cái đạo tôi là số một. Nhưng bây giờ tôi càng tu thì cái ánh sáng trí tuệ của tôi nó không có bị giam nhốt trong một cái biên giới nào hết thì cái đó gọi là vô lượng quang.

Còn vô lượng thọ. Thọ là tuổi thọ tức là trong bất cứ thời điểm nào lòng của tôi cũng luôn hướng về chánh pháp, về giải thoát đau trẻ hay già hễ tuổi nào tôi còn sống là lòng tôi luôn luôn hướng về Phật pháp. Đó gọi là vô lượng thọ. Và tôi luôn hướng về những cái giá trị miên viễn, chứ tôi không có dừng lại ở những giá trị tạm thời. Đó chính là vô lượng thọ. Niệm Phật phải hiểu như vậy.

Quý vị có biết vừa rồi tôi giảng một loạt kinh bài giảng tôi giảng về chú Vãng Sanh "dà dà na dà di nị", tôi giảng về chú Lăng Nghiêm. Tôi giảng về Bát Nhã Tâm Kinh, tôi giảng tại chùa Bắc Tông. Nhiều người đi chùa mấy chục năm không biết cái đó, mà hễ tụng tới là giận, nhìn mặt biết giận. Tại vì cô mong tôi xác định là có đúng, rồi xong, nó khổ vậy. Nhưng mà này giờ nói vậy có hiểu không?.

[Con hiểu, con không phải là đi niệm Phật đường, nhưng con thấy rất là nhiều người đi niệm Phật đường con muốn nêu lên câu hỏi này để mà...]

Nhưng mà cô hiểu này giờ tôi nói cô hiểu không? có nghĩa là cơ thể của mình, mình cần rất là nhiều chất mà cái C nó là một thôi, và chanh nó là một trong các nguồn C. Bây giờ mình cứ tập trung thứ nhất chỉ biết sống bằng C là thấy sai rồi. Thứ hai là chỉ biết chanh thôi. Chứ còn không có pháp môn nào mà không cần thiết. Nhưng phải nhớ là tùy căn cơ của chúng sanh, tùy căn cơ.

Thí dụ như là có người họ phải cạo đầu, đắp y ở chùa thờ Phật, sống đạm bạc, kham khổ thì họ mới tu được. Nhưng có những người mà đưa vô đó là hư. Cô hiểu cái đó không? Có những người mà đưa vô làm trụ trì cái là hư liền, phải để cho họ làm bản tăng khổ sai, có nghĩa là để họ sống chung với chúng thôi, đừng giao họ cái chùa, giao là không được. Rồi họ phải ôm bát đi xin ăn mỗi ngày, rồi đi về xong không còn giữ gì hết thì đối với những người phải tu như vậy đó thì mới thành. Chứ giao cho cái chùa của họ để nói theo cô phục vụ chúng sanh gì đó là tiêu. Vì tôi đã thấy rồi, tôi năm nay mặc cái áo này 46 năm rồi. Nếu nói phục vụ chúng sanh suốt ngày cái ăn là:

[- cái gì con, dạ, dạ, nói má lên đi con, ờ,]

-Ba khỏe không con, ờ, thấy ba ốm lắm nghe, ừ, ừ nói ba lên nghe pháp.

-Ừ, con hả?]

Hiểu không?, hiểu không? cô thấy mệt không?

[-Má khỏe không? chiều chiều đưa má lên.

-Ờ ờ...]

Cứ vậy nè, tôi đang giúp chúng sanh mà, đang giúp chúng sanh. Đúng, tùy căn cơ chứ còn cô có cái ai cô cũng móc có bài thuốc đó ra là thấy rất là kỳ.

Rồi bây giờ quay lại bài cũ nè, nói xong tôi còn đi về nữa nè. Chiều bay rồi, tự nhiên này giờ nghe nó rớt cũng run, không dám bay, vậy bay trên biển không cho chim, lôn, bay ban đêm không có chim. Ban đêm chim nó ngủ hết.

Minh học thứ nhất là vũ trụ và chúng sanh nó bị tác động chi phối bởi cái luật nhân quả. Luật nhân quả nó gồm có bốn. Xưa nay mình không có học đạo, mình biết có một thôi phải không? Nhân tạo ra quả hết, có tới bốn:

- Nhân tạo ra Quả.

- Rồi Quả tác động Quả. Ngộ lắm tôi nói muốn rách miệng mà cứ hỏi nhắc lại nhắc sai, cái nhân tạo ra Quả, cái Quả tạo ra Quả. Không phải tạo ra, trong bốn cái đó chỉ có một cái tạo thôi. Nhân tạo ra Quả. Rồi cái Quả nó tác động Quả đó cô tạo ra hết phải không cô? Quả tác động Quả.

- Quả tác động Nhân. Hiểu hết cái đó không?

- Rồi Nhân tác động Nhân.

Có nghĩa là mình cứ nhớ trong đời sống mình cứ mỗi ngày cái sướng khổ buồn vui của mình đó là Quả, mà trên cái nền đó là mình tiếp tục Thiện hay là tiếp tục ác. Đó gọi là Quả tác động Nhân. Hiểu không? mình sanh ra tự nhiên cái là mình bệnh từ lum hết là thấy khó tu lắm, có đúng vậy không? Còn mình sanh ra mình nghèo quá cũng khó tu. Nghèo quá nghèo hoặc là mình sanh ra trong một cái môi trường như vùng sâu vùng xa, biên đảo, biên giới khó tu, tôi biết, tôi có tới đó. Tôi có tới bên Tre mà cái vùng cù lao là mấy cái đũa mà vẫn minh, mấy đũa trẻ mà vẫn minh là nó học tới hết cấp hai. Vẫn minh đại diện cho cả xóm. Có chuyện gì là Teo qua viết dùm ông cái đơn con, học lớp 9. Có người thì viết, có người biết đọc biết viết mà chánh tả là chuyện nhỏ, viết không trở ngại, đũa đọc mới trở ngại mà cô biết khi mà mình vô trong đó mình mới kinh hoàng. Hiểu chữ kinh hoàng không? là mình nói chuyện với họ mình rất là khổ là mình không biết nói cái gì cho họ hiểu. Bởi vì quý vị phải có kiến thức khi mà tôi giảng tôi mới làm một cái so sánh tôi giảng thoải mái còn đảng này tiếng việt quý vị không có đủ.[35:08]

[11/01/2025 - 02:52 - anhlibrary]

- Cái luật một của Nhân quả là Nhân tạo ra Quả.

- Luật hai là Quả tác động quả, là khi mình sướng hay khổ trong một cảnh giới, một hình hài nào đó thì lúc đó mình cũng đang có cái điều kiện để mà nhận cái quả khác tương ứng, thí dụ như mình mang thân con cá thì mình mới có cái nguy cơ bị người ta săn bắt, câu rồi lưới, mà vì mình mang thân cá mình mới có nguy cơ bị chết bởi thuốc độc người ta thả xuống nước, biết cái đó không? mình làm người thì mình đâu có cái khả năng đó. Làm người thí dụ như trong cái xóm đó quý vị thả thuốc độc xuống dưới tôi đâu có chết được trừ ra tôi mức tôi uống. Mà tôi đâu có đời nào tôi uống trực tiếp dưới mương đâu. Nhưng mà khi mình làm thân cá thì mình mới có điều kiện mình chết vì cái chuyện mà bị người ta bỏ thuốc xuống. Ở ngoài Bắc có một loại lá gọi là lá xác cá, cái lá đó là đập dập dập nó liệng xuống thì cá nổi lên. Thì mình chỉ mang thân cá mình mới có điều kiện để mình chịu cái khổ đó hoặc là mình phải mang thân nữ, thì mình mới chịu những cái khổ của người nữ thì trường hợp này được gọi là Quả tác động Quả.

Còn Quả tác động Nhân đó là khi mà mình chịu hưởng một cái quả lành hay quả khổ thì lúc đó mình sẽ làm ác hay làm thiện dễ hơn, chính do cái nghiệp quá khứ nó đẩy mình, nó đẩy mình vô trong một cái môi trường sống, một cái thân phận, một cái hình hài nào đó, trong cái hình hài, trong thân phận đó mình sẽ tu dễ hơn hoặc là tu khó hơn.

Thí dụ như mình sanh làm mấy cái con này con kia sao tu, cả ngày chỉ biết sân si, giết chóc. Đó gọi là Quả tác động Nhân là vậy đó. Còn mình mang thân người, mình sanh ra trong một gia đình trí thức, ngoan đạo thì mình mới có cơ hội đi chùa, học đạo, nghe pháp. Còn đảng này mình mang thân người, mình sanh vô trong cái gia đình đạo Chúa hay là đạo Hồi, hoặc là mình sanh vô trong một gia đình nghèo khổ mà ở vùng sâu, vùng xa thì cái cơ hội tu hành rất là khó, khó lắm luôn. Trường hợp đó được gọi là Quả tác động Nhân.

Còn Nhân tác động Nhân là một cái ác, một cái tâm ác mà nó xuất hiện nhiều lần thì sau này nó xuất hiện dễ hơn. Một cái Tâm Thiện nó xuất hiện nhiều lần thì sau này nó xuất hiện dễ hơn.

Tại sao có những người bây giờ mà họ sanh ra đời trong một cái gia đình không có đạo, không có Phật pháp nhưng mà họ mau chóng tìm đến đạo là sao? Nhân quá khứ. Thí dụ tôi đọc sử các vị Cao Tăng người Âu Mỹ, gia đình đạo Chúa, nhưng mà họ là sinh viên, họ vô trong trường đại học, họ vô thư viện, họ bóc ngay chóc cái cuốn Kinh Phật, họ đọc có một, hai chapter thôi là họ bắt đầu họ tò mò nghiên cứu Phật pháp, rồi sau đó họ bay thẳng qua Tích Lan, qua Miến Điện họ xuất gia, họ trở thành một vị cao tăng.

Hoặc là Bồ Tát Thích ca Mâu Ni mình nè do tu nhiều kiếp, Ngài từng có nhân lành nhiều quá đi, kiếp chót khi Ngài gặp một cái gì đó là Ngài bỏ đi tu liền. Đó là Nhân tác động Nhân, hiểu không? Còn mình thì.. nói thiệt chứ tôi chán dạy học rồi. Người bây giờ nó mặt Pháp rồi, dòm cái mặt biết, thấy vậy chứ thấy nghe có ông Sư dạy tò mò tới coi chứ bây giờ tôi bày lập đàn tràng bà con thích hơn, rải đậu, rải muối, rải gạo, làm phép, phun nước, phệt phệt rồi cờ xí, Phật tử nào cũng thích cái đó lắm. Chứ còn kêu học giáo lý ngồi ghi chép nhưc đầu. Cái đó là Nhân tác động Nhân.

Do tiền nghiệp mình đã quen với cái thiện nào, ác nào thì khi mình sanh ra đời thì mình sẽ quay lại cái lối mòn cũ rất là dễ, dễ lắm. Như hồi đó tôi ở bên Houston có cái cô đó, tuần nào cô cũng đem đồ ăn lên chùa, rồi sao có lúc cả tháng không thấy cô lên, tôi cũng quên mất luôn. Tự nhiên có một

bữa chiều đó gặp cô, cô nghe Pháp tinh tấn lắm, vô nghe Pháp rồi ghi chép y như mấy cô này vậy đó, tôi đâu có biết, ghi vậy nè, ghê hơn nữa, ghi hai tay luôn. Tự nhiên có một bữa chiều đó vô gặp tôi, cái bà hỏi Sư khỏe không? tôi hỏi cô đi đâu không thấy cô? Bà khóc, khóc, trời ơi con về bên thăm gia đình mà Sư ơi mẹ khổ quá, con thấy mẹ khổ quá con không đành lòng, cái chòi giữa đồng mẹ ở vậy mưa gió rồi bệnh hoạn rồi sao? bà càng nói tôi càng ngạc nhiên:

- Thứ nhất là mẹ bà chết rồi, bà lớn tuổi, mẹ bà chết rồi.

- Thứ hai bà làm chủ ba cây xăng, làm chủ ba cây xăng, biết cây xăng không? mà dầu cho mẹ bà không có chết thì cô nghĩ đi làm chủ ba cây xăng thì mẹ mình làm sao mà khổ đúng không? vô đồng ở cái chòi, hiểu không? nghe mình ngạc nhiên chứ? mình không dám hỏi, tại vì chẳng lẽ mình nói má cô chết rồi, cái bà thấy tôi nhíu nhíu mày đó. Cái bà nói à không có phải là má con, mà mẹ này là mẫu đó. Bây giờ hiểu chưa? cái đạo thờ mẫu, mà bây giờ hiểu không? là mẹ nay trong cái xác này, mai trong cái xác kia. Con về bên con đi ăn chè, con nhỏ bạn nó nói bây giờ mẹ trong một cái hình hài bà cụ trong ruộng đó. Con đi thăm, rồi con vô con gặp, rồi mẹ ợ, mẹ ngáp rồi mẹ lên đồng rồi bà khóc, bây giờ con về con phải cất nhà cho mẹ, thì cũng ghi vậy nè, đó. Đây cũng trước mặt tôi toàn ba cái đạo đó không đó, như hôm qua cô này làm gì làm cũng chạy về lo, tôi không có chống cái vụ lo, nhưng mà, tôi hết hồn, tôi là ông Sư mà cứ lo là bây giờ tôi cất chùa xong tôi bỏ tôi đi ai lo cho chúng sanh đó. Bây giờ cô biết không 2000 năm lịch sử Phật Giáo, nếu mà mấy ông Sư mà chỉ có biết lo cho chùa mà không có lo giáo lý, không lo tu cho mình thì Phật giáo mất lâu rồi. Hiểu không? nói ra nó hơi khó hiểu. Đạo Phật tồn tại là nhờ Phật tử, nhưng mà ông Sư chỉ biết Phật tử là đạo Phật mất, hiểu không? OK nói vậy cô hiểu nè: không có tiền thì nhà lấy gì sống nhưng mà đời chỉ biết có tiền không thì cuộc đời cô tiêu rồi, hiểu không? bây giờ hiểu không? không có tiền là cô chết đúng không? nhưng mà cô chỉ biết thờ tiền. Đạo Phật không có Phật tử thì đạo Phật không thể nào tồn tại được, nhưng ông Sư mà chỉ lo chùa, lo Phật tử là đạo Phật mất.

Thí dụ như bây giờ tôi có 8 cái chùa to đùng, nhưng mà tôi không có cái gì để giảng cho bà con nghe hết, hiểu không? chùa của tôi là một cái chùa cao 300m, dát vàng, 300m mà Phật tử hỏi giáo lý thì ầm ớ, ầm ớ, xin lỗi con nha thầy đang ra nói chuyện với thợ, mà cứ lần nào cô vô cô gặp tôi cũng nói câu đó, cô về niệm Phật đi con, về niệm Phật, về niệm Phật. thì cô thấy đủ không? mặt là mặt cái chỗ đó. OK, hoặc nói cách khác cho dễ hiểu nè, ăn trái cây tốt không? trả lời dùm tôi đi. Rồi, mà bây giờ ngoài trái cây ra cơ thể cô còn cần nhiều cái khác nữa phải không? mà bây giờ là cô nghe nói ăn táo tốt, cô dẹp hết cô chỉ tập trung ăn táo từ sáng tới chiều, từ năm này qua tháng kia, hiểu không? Cái chuyện tụng kinh, niệm Phật, tôi không có chống nhưng nó chỉ là trái táo trong cái thực đơn thôi. Phải không? nghĩ kỹ lại coi. Cái chuyện tụng niệm, lần chuỗi, nó chỉ là trái táo. Thực đơn của cô một ngày nó nhiều lắm chứ không phải trái táo, mà ăn táo rất tốt nha, táo, cam rất tốt, avocado rất tốt. Nhưng mà bây giờ hai vợ chồng mỗi ngày ăn 3kg avocado, bỏ cơm, sáng kilo, trưa kilo, chiều kilo, bởi vì nghe nói ăn tốt lắm, trái bơ đó, không ăn gì hết. Cứ khát nước thì uống sinh tố bơ, mà đói bụng thì lấy bơ múc ra ăn, ăn suốt vậy đó. Cô nghĩ coi nên không? Có cái chuyện này mới khiếp. Trong các nghề, cái nghề ăn xin là cái nghề dễ nhất, và kiếm tiền ít nhất nhưng mà dễ làm nhất.

Trong các pháp tu, cái pháp cầu nguyện là cái pháp dễ tu nhất và cái lợi ích ít nhất, cầu nguyện là pháp tu ăn mày, không phải tôi chê nhưng mà về suy nghĩ kỹ lại coi, thì cô phải học giáo lý. Nó có cái quan trọng thế này nè tại sao cô luân hồi? là vì cô hiểu sai, hiểu lầm cái này hay nè, cái này đẹp, cái này dễ thương, cái này dễ ghét nè. Bây giờ cô phải học giáo lý, cô phải sống chánh niệm để cô theo dõi cô, cô thấy cái thích của cô là vô lý, cái ghét của cô là vô lý, hiểu không? nếu đủ duyên thì cô chứng thánh, còn không đủ duyên thì cô lại gieo cái duyên cho kiếp sau tiếp tục cứ như vậy. Sinh ra đời là hiểu tất cả cái thích ghét của mình là do ảo giác, hiểu cái đó mới đắc đạo được. Còn đặng này không chịu học giáo lý, cứ tối ngày cầu ƠN trên cho con được giải thoát tùm lum hết, thì cái kiểu đó là kiểu kiếm tiền bằng cách ăn mày.

Nó giống như hồi này tôi nói với cô. Tôi giảng tôi hay nổi nóng là tại vì người ta hay thắc mắc nhưng mà kiến thức phổ thông của người ta. Tôi là thầy chùa, tôi dứt cuộc đời, nhưng mà kiến thức phổ thông có khi nhiều hơn Phật tử nữa. Tôi hỏi cô chuyện thôi, ở trong cơ thể cô nó nhiều... cần nhiều sinh tố đúng không? có hiểu chữ sinh tố không? nutrition đó? Biết không mà gật, bà này không biết, cô cần calcium phải không? cô cần sắt, cô cần magnesium, cô cần vitamin C, cô cần b1,

B6, B12, đúng không? có đúng vậy không cái đã. Thiếu cái là cô có trực trực sức khỏe đúng không? thì để bổ sung những cái đó là nó nhờ đến một nguồn thực phẩm hay là nhiều nguồn:

- Nhiều nguồn

- Đúng vậy không? cô nói là cô phải chịu trách nhiệm, là đúng phải không? có nghĩa là thứ nhất cô cần đến hai cái nhiều. Thứ nhất là cô cần đến nhiều chất cô mới sống được, có đúng không?

Rồi cái nhiều thứ hai là những cái chất đó nó cũng có nhiều nguồn chứ không phải một nguồn, đúng không? mặt ngu làm sao giảng hiểu không? Rồi thì cái chuyện mà niệm Phật mà để nhất tâm bất loạn, không màng đến pháp môn khác nó cũng giống như tôi bây giờ tôi chỉ ăn rau luộc thôi, ăn rau luộc nó tốt mà tôi bỏ hết, tôi không có ăn cái gì hết, tôi chỉ tập trung, cô biết ăn rau luộc là fiber tốt cho ruột lắm, trong rau luộc nó có vitamin C, vitamin A, vitamin D nè, tốt lắm, hiểu không? rồi tôi chỉ tập trung ăn rau luộc thôi như hồi nãy tôi mới ví dụ ăn táo, hiểu chưa? Giống như cái nhất tâm bất loạn là gì? là Định. Thấy chưa giờ dốt giáo lý bắt chước người ta nói như con kết, không biết nhất tâm bất loạn là gì? nhất tâm bất loạn là định, mà định nó chỉ là một phần ở trong cái lộ trình giải thoát thôi, chứ bắt chước người ta nói mà không biết nhất tâm bất loạn là cái gì khổ vậy đó. Nó là định chứ có gì đâu. Mà cái định này nó..trong khi trong đạo Phật mình muốn giác ngộ là phải có Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ thì cái định này nó chỉ là một phần.

- Trong Bát Chánh Đạo, chánh định là 1/8 đúng không?

- Rồi trong Thất Giác Chi nó là 1/7 đúng không?

- Trong Ngũ Lực nó là 1/5 đúng không?

- Trong Giới Định Tuệ nó là 1/3 đúng không?

Nó chỉ là một phần thôi. Không bây giờ hiểu không? nói không hiểu, cái mặt bà vậy tôi đoán bà không hiểu cho nên rút cuộc cô niệm Phật là cô chỉ tu có cái định này thôi, là một... cái này mới quan trọng nè, cái này mới quan trọng nè, nó có vô số cái cách để tạo ra Định chứ không phải chỉ có một cách. Ông này ông niệm Phật để kiếm Định nhưng mà cô phải có cách khác. Đằng này tôi xin lỗi tôi nói thẳng luôn, tôi chỉ là một người dốt, tôi chỉ biết có cái vụ niệm Phật thôi, cho nên đưa nào vô tôi cũng đề có một cái cách để kiếm định đó là niệm Phật. Đó là cái dốt của tôi.

Cái dốt thứ hai, định nó là vô...một trong nhiều cái mình phải có chứ không phải là tất cả. Vậy quý vị thấy vấn đề của tôi chưa.

- Thứ nhất là Định đó là một trong những cái mà mình cần phải có chứ không phải là tất cả.

- Thứ hai cái cách để mà có định nó cũng có nhiều chứ không phải chỉ có cách niệm Phật, hiểu không? cái mặt vậy mà, thôi mấy người còn lại có hiểu không? ông thấy cái vấn đề có nghĩa là có rất... tôi sống cái mạng tôi muốn sống tôi phải cần rất nhiều chất như bây giờ tôi chỉ tập trung có cái vitamin C thôi là thấy nó sai rồi. Mà vitamin C nó có nhiều nguồn phải đúng không? tôi chỉ biết có chanh thôi. Ông thấy nó sai chưa, hả? Tôi sống cần nhiều chất, tôi chỉ biết có vitamin C thôi đó là cái ngu thứ nhất, cái ngu thứ hai C có nhiều nguồn, tôi chỉ biết có một nguồn thôi đó là chanh.

Thế là nguyên quý vị chạy bộ nè, uống nước lọc nè, rồi ăn uống rau trái lung tung tôi hoàn toàn tôi đẹp hết. Tôi sáng chiều tôi chỉ cầm chanh tôi nút, mà ai đụng tới là tôi chửi cho chết tại vì quý vị biết cái này là cái vitamin C, vitamin C đó rất là rất cần cho cơ thể, hiểu không? con khổ quá Sư ơi, chứ đâu phải C không, không cô biết cái gì, C là quan trọng nhất mà nói cũng được, C cũng được nhưng mà nó nhiều nguồn mà Sư ăn chanh, cô biết chanh là C không? rút cuộc là trong các chất tôi chỉ biết có C thôi và trong vô số nguồn, tôi chỉ biết có một nguồn chanh. Tôi tu hai số 1:

- Số 1 thứ nhất chỉ có biết C thôi.

- Số 1 thứ hai là chỉ biết có một nguồn chanh của C thôi.

[chính vì con đang vậy cho tìm đến s để học]

Không, bây giờ nãy giờ tôi nói nghe hiểu hay không? mình cần rất là nhiều chất mà nãy giờ tôi nói đúng không? nhất tâm bất loạn có phải Định không? mà Định là 1/8 của Bát Chánh Đạo, 1/7 của Thất Giác Chi, 1/5 của Ngũ lực, 1/3 của Tam học. Nó chỉ có một phần thôi.

Định là gì, nó còn xui chỗ là sự phụ có dạy không? tại sao phải cần có định? Định nó làm cái nền để cho tuệ nó phát triển. Mà giải thoát là gì? Giải thoát là hiểu ra sự thật mà anh muốn hiểu là cái ngọn nền mà muốn cho nó rọi được là nó phải đứng yên, có đúng vậy không? chứ nó lắc vậy thì nó rọi không được, thì cái đứng yên này là định, cái ngọn nền là tuệ, khổ quá, còn cái giá mà để cắm nền là giới. Cái giá, cái nền nó nằm đây thì cái định nó là cái ngọn nền phải không? cái ngọn nền, nhưng

mà ngọn nến nó lác vầy đâu có được, ngọn nến nó đứng yên vầy nè thì cái tuệ nó là ngọn lửa mới đứng yên được. Lúc đó ánh sáng nó mới hiệu quả được. Vậy định nó chỉ là một phần thôi. Mà ở đâu nó ra cái pháp môn này là bởi vì có cái chuyện rất là rõ mà không chịu đọc sách, không chịu nghe thầy mà cứ biết một chuyện thôi. Ở đâu có cái này là tại vì mình ở ngoài đời mình lẩn xẩn quá đi, mình cứ ngồi mình nhớ tiền bạc, vợ chồng, con cái nhớ lung tung. Thì cái chuyện đầu tiên là sư phụ mới cột mình bằng một cái đề mục nào đó, mà xin lỗi nha thường quần chúng thất học có nhiều hơn có học, nói thẳng đi, mình đừng có mắc cỡ nói thiệt đi, người nghèo nhiều hơn người giàu, mà người dốt nhiều hơn người giỏi có đúng không? thế là người ta lựa cái gì nó mềm nhất thì cái nào mềm thì niệm Phật là tốt nhất, đơn giản nhất. Nhưng mà từ cái chỗ này nè nó dẫn đến cái hiểu lầm là niệm Phật là tất cả. Nó kẹt cái chỗ đó đó, thì thay vì ta niệm đất đất đất, nước, nước nước thì nó không bằng cái niệm Phật, mà thật ra theo trong Kinh nói nó có tới mấy chục cách để mà có định. Tự nhiên cái cách niệm Phật, tôi nói tôi nói lại lần nữa tôi không có chê nha. Nhưng mà niệm Phật chỉ là chanh thôi, và định nó cũng chỉ là C thôi, khổ vì không chịu đọc mà hễ nói là bắt đầu tự ái, nói là đụng tới cái gốc của bà nó khổ vậy đó. Tại vì...rồi xong luôn lên trời nữa. Cho nên là có hai cách mình tìm đến đạo:

- Cách một là mình hiểu đạo như là đạo.
- Còn cách hai là mình muốn nghe đạo theo như mình muốn.

Tôi lỡ thờ thầy tôi rồi. Cho nên từ đây về sau tôi đi đâu hễ mà ai nói giống như thầy tôi thì tôi vui, hiểu không? cái đó tôi nói đúng không? và khi tôi đến đây tôi gặp cái lớp này là cái bụng tôi cũng mong là mấy người nói giống Sư phụ tôi. Tôi nói thẳng đừng có buồn tôi, tôi nói thiệt, tôi đi học đạo chứ tôi toàn là đi kiếm ai nói giống Sư phụ tôi không à. Chứ còn mà nói khác sư phụ tôi vậy hóa ra tôi ngu à, hiểu không? sư phụ tôi dạy tôi ăn chanh để mà kiếm C hiểu không? bây giờ mà ai mà nói rằng chanh ngoài chanh còn có cam, có quýt, có bưởi rồi tôi đồng ý bởi vì sư phụ dạy đúng là chanh là một.

Thứ hai đó là sư phụ tôi nói con sống con chỉ cần C là đủ rồi, hai cái đó cho nên là bây giờ ai mà nói chống sư phụ tôi không có vui nó có hai lý do:

- Một là tôi thương sư phụ.
- Hai, nói sư phụ tôi sai hóa ra tôi ngu hay sao? tôi ngu tôi mới theo cái ông sai chứ và tôi nói là cái vị nào mà dạy niệm Phật nè vị đó không phải là dở, không phải là sai nhưng vị đó không chịu nói cho thẳng đệ tử nó biết cái lỗi chỗ đó không chịu nói cho nó biết đây chỉ là định, chỉ là C thôi và niệm Phật là chanh là một trong nhiều nguồn C.

Bây giờ tôi hỏi thiệt mấy cô đừng có tin tôi, giờ tôi hỏi thiệt nha, tôi nè, vợ bỏ, nó đi nó lấy trai, tôi khổ dữ lắm, vô tôi hỏi cái bà sư cô này nè. Bà kêu niệm Phật đi con, bà không cho học giáo lý, theo cô có đủ để tôi hết khổ không?

Tôi hỏi cô chuyện đầu tiên tôi biết Phật là ai cái đã? Tôi đâu có biết. Phật là người Ấn, người Tàu tôi đâu có biết, tôi lu bu nhỏ lớn tôi đâu có biết. Nên nhớ tôi không có giỏi, nhiều lắm tôi biết Phật người Ấn, một cái ông Ấn Độ xa lạ thôi, tự nhiên tôi vô có mấy lần tôi thấy cổ tôi cũng mến tôi vô tôi cứng dưng rồi dạy tôi niệm Phật. Rồi bây giờ tôi đụng chuyện vợ bỏ, nó gạt tiền tùm lum hết, đau lòng quá, tôi vô tôi hỏi cô. Cô ơi, con khổ quá cô cứu con: niệm Phật đi con, niệm, ông có thoát nỗi không? chứ tôi thua rồi đó. Rồi bác sĩ nói bị ung thư, mình cũng sợ chứ. Trời ơi tôi chết, tôi bỏ lại rồi nhà cửa, rồi vợ con, cô cứu con. Niệm Phật, niệm Phật mà Việt Nam lại khoái cái đó, Phật giáo làm sao không mất được. Tôi nói cái câu này trong nước nó nghe nó giết tôi. Niệm Phật mà không hiểu gì hết thì Thích Ca Mâu Ni cũng tương đương với Nam mô A La hoặc Giê Su, không, suy nghĩ kỹ có đúng không? đúng không? nếu mà niệm mà không hiểu Phật Pháp dạy cái gì thì mình niệm Giê Su hay Thánh A La giống nhau. Vì sao? Không muốn tôi nói này tàn nhẫn nữa. Các vị nói không, cái chữ Thích ca Mâu Ni nó linh thiêng lắm là chết với tôi, linh linh chỗ nào, cái chữ Thích Ca không phải là tên của Ngài có biết không? Ngài là Sakya, Ngài là Sakya Mâu Ni chứ đâu phải là Thích Ca Mâu Ni. Thích Ca Mâu Ni là thằng Tàu nó âm hiểu không? ngay trong cái phiên âm là đã sai rồi. Nghe kịp không? rồi chưa kể là mỗi vùng nó đọc khác nhau như là tôi ra ngoài Bắc là Nam Mô Đông Phương Dược Sư Lưu Ly, Nam mô Lưu Ly Rược Sư, đọc là rược sư, Nam mô Lưu Ly Quang rược sư. Thí dụ như vậy, nếu mà nó là hiểu Thích Ca Mâu Ni linh thiêng lắm thì nói: thưa cô bản thân cái chữ Thích Ca Mâu Ni không phải là tên của Ngài rồi. Nó giống như chữ

Washington, mình âm thành Hoa Thịnh Đốn, hiểu không? New York là Nữ Ước hiểu không? San Francisco là Cựu Kim Sơn.

Bây giờ tôi niệm Nam Mô Hoa Thịnh Đốn Bồ Tát thấy thua rồi, ông là Washington đọc là Hoa Thịnh Đốn. Như vậy nếu mình nói là cái chữ đó linh thiêng thì mình đã sai rồi. Ngay cái niệm Phật mình niệm mình réo cái tên, cái này mới nặng nề, mình đi niệm một người mà mình hoàn toàn mình mù tịt về cái giáo lý của người đó hiểu tôi nói không? Nam mô Lê văn Tám, Nam mô Võ thị sáu bồ tát ma ha tát tát đại chúng minh, the same tại vì tôi đâu có cần hiểu gì đâu, tôi tập trung cái đó có nhất tâm bất loạn không. Nếu tôi tập trung tôi niệm Lê văn tám có tập trung không.

Cho nên định là một trong... về coi kỹ coi đúng không? định là một trong tám của Bát Chánh Đạo. Mà tại sao sư phụ hay nhắc cái vụ định là tại vì lãn xăn quá. Trong Kinh nói nghe đau lắm, cái tâm mình nó như con bò vậy đó. Thì bây giờ cái chuyện đầu tiên là phải cột con bò trước rồi tính cái gì tính, thì cách cột nào mà thấy ổn nhất thì niệm Phật. Mà tại sao ổn? là bởi vì các Ngài tính thế này nếu mà nó đủ duyên nó thành Thánh thì không nói gì, còn nếu mà không đủ duyên nó cũng gieo được cái chủng tử Phật, chỉ vậy thôi, chứ còn mà đang này cứ coi niệm Phật là tất cả là chết rồi. Mà hễ nói tới là bắt đầu giận, nói tới cái giận là muốn như... Việt Nam có cái phong trào đi theo Hòa Thượng Tịnh Không, tôi biết tôi nói cái này sốc dữ lắm đó, không cho học giáo lý cứ niệm A Di Đà Phật thôi. Mà trong khi tôi nói cho quý vị biết sốc cái chỗ này nữa nè, nghe cái chữ A Di Đà Phật là mình đã không hiểu rồi. A Di Đà là cái gì? Là Amita là vô lượng, là vô lượng gì? Là vô lượng quang, vô lượng thọ, vô lượng chúng.

Mình tu là mình tu theo cái tinh thần vô lượng, có nghĩa là gì? Mình không có bị kẹt ở trong cái dân tộc Việt Nam, tôi không có kẹt trong cái miền Tây Nam Bộ. Tôi hồi xưa giờ tôi chỉ thương dân miền Tây thôi, tôi chỉ thương dân Vĩnh Long thôi, cái sau này tôi thêm chút tôi thương dân miền tây lục tỉnh, rồi từ từ tôi thương hết cái miền Nam, rồi từ từ tôi thương ra hết cái nước Việt Nam hiểu không? Rồi phải đến cái mức độ mà tất cả chúng sanh từ con người cho đến con kiến ai tôi cũng thương thì cái tinh thần đó gọi là tinh thần vô lượng. thì vô lượng đó chính là tinh thần A Di Đà. Đó gọi là tinh thần vô lượng chúng.

Còn vô lượng quang là sao? là hồi đó giờ tôi học về đạo Chúa, tôi học về Cộng sản, tôi học về Cao Đài, Hòa Hảo rồi tôi thấy cái đạo tôi là số một. Nhưng bây giờ tôi càng tu thì cái ánh sáng trí tuệ của tôi nó không có bị giam nhốt trong một cái biên giới nào hết thì cái đó gọi là vô lượng quang. Còn vô lượng thọ. Thọ là tuổi thọ tức là trong bất cứ thời điểm nào lòng của tôi cũng luôn hướng về chánh pháp, về giải thoát dầu trẻ hay già hễ tuổi nào tôi còn sống là lòng tôi luôn luôn hướng về Phật pháp. Đó gọi là vô lượng thọ. Và tôi luôn hướng về những cái giá trị miên viễn, chứ tôi không có dừng lại ở những giá trị tạm thời. Đó chính là vô lượng thọ. Niệm Phật phải hiểu như vậy.

Quý vị có biết vừa rồi tôi giảng một loạt kinh bài giảng tôi giảng về chú Vãng Sanh "dà dà na dà di nị", tôi giảng về chú Lăng Nghiêm. Tôi giảng về Bát Nhã Tâm Kinh, tôi giảng tại chùa Bắc Tông. Nhiều người đi chùa mấy chục năm không biết cái đó, mà hễ tụng tới là giận, nhìn mặt biết giận. Tại vì cổ mong tôi xác định là cổ đúng, rồi xong, nó khổ vậy. Nhưng mà nãy giờ nói vậy có hiểu không?

[Con hiểu, con không phải là đi niệm Phật đường, nhưng con thấy rất là nhiều người đi niệm Phật đường con muốn nêu lên câu hỏi này để mà...]

Nhưng mà cô hiểu nãy giờ tôi nói cô hiểu không? có nghĩa là cơ thể của mình, mình cần rất là nhiều chất mà cái C nó là một thôi, và chanh nó là một trong các nguồn C. Bây giờ mình cứ tập trung thứ nhất chỉ biết sống bằng C là thấy sai rồi. Thứ hai là chỉ biết chanh thôi. Chứ còn không có pháp môn nào mà không cần thiết. Nhưng phải nhớ là tùy căn cơ của chúng sinh, tùy căn cơ.

Thí dụ như là có người họ phải cạo đầu, đắp y ở chùa thờ Phật, sống đạm bạc, kham khổ thì họ mới tu được. Nhưng có những người mà đưa vô đó là hư. Cô hiểu cái đó không? Có những người mà đưa vô làm trụ trì cái là hư liền, phải để cho họ làm bần tăng khổ sai, có nghĩa là để họ sống chung với chúng thôi, đừng giao họ cái chùa, giao là không được. Rồi họ phải ôm bát đi xin ăn mỗi ngày, rồi đi về xong không còn giữ gì hết thì đối với những người phải tu như vậy đó thì mới thành. Chứ giao cho cái chùa của họ để nói theo cô phục vụ chúng sanh gì đó là tiêu. Vì tôi đã thấy rồi, tôi năm nay mặc cái áo này 46 năm rồi. Nếu nói phục vụ chúng sanh suốt ngày cái ăn là:

[- cái gì con, dạ, dạ, nói má lên đi con, ờ,

-Ba khỏe không con, ờ , thấy ba ốm lắm nghe, ừ, ừ nói ba lên nghe pháp.

-Ừ, con hả?]

Hiểu không?, hiểu không? cô thấy mệt không?

[-Má khỏe không? chiều chiều đưa má lên.

-Ồ ờ...]

Cứ vậy nè, tôi đang giúp chúng sanh mà, đang giúp chúng sanh. Đúng, tùy căn cơ chứ còn cô có cái ai cô cũng móc có bài thuốc đó ra là thấy rất là kỳ.

Rồi bây giờ quay lại bài cũ nè, nói xong tôi còn đi về nữa nè. Chiều bay rồi, tự nhiên này giờ nghe nó rớt cũng run, không dám bay, vậy bay trên biển không cho chim, lôn, bay ban đêm không có chim. Ban đêm chim nó ngủ hết.

Minh học thứ nhất là vũ trụ và chúng sinh nó bị tác động chi phối bởi cái luật nhân quả. Luật nhân quả nó gồm có bốn. Xưa nay mình không có học đạo, mình biết có một thôi phải không? Nhân tạo ra quả hết, có tới bốn:

- Nhân tạo ra Quả.

- Rồi Quả tác động Quả. Ngộ lắm tôi nói muốn rách miệng mà cứ hỏi nhắc lại nhắc sai, cái nhân tạo ra Quả, cái Quả tạo ra Quả. Không phải tạo ra, trong bốn cái đó chỉ có một cái tạo thôi. Nhân tạo ra Quả. Rồi cái Quả nó tác động Quả đó cô tạo ra hết phải không cô? Quả tác động Quả.

- Quả tác động Nhân. Hiểu hết cái đó không?

- Rồi Nhân tác động Nhân.

Có nghĩa là mình cứ nhớ trong đời sống mình cứ mỗi ngày cái sướng khổ buồn vui của mình đó là Quả, mà trên cái nền đó là mình tiếp tục Thiện hay là tiếp tục ác. Đó gọi là Quả tác động Nhân.

Hiểu không? mình sanh ra tự nhiên cái là mình bệnh từ lum hết là thấy khó tu lắm, có đúng vậy không? Còn mình sanh ra mình nghèo quá cũng khó tu. Nghèo quá nghèo hoặc là mình sanh ra

trong một cái môi trường như vùng sâu vùng xa, biển đảo, biên giới khó tu, tôi biết, tôi có tới đó.

Tôi có tới bến Tre mà cái vùng cù lao là mấy cái đừa mà văn minh, mấy đừa trẻ mà văn minh là nó học tới hết cấp hai. Văn minh đại diện cho cả xóm. Có chuyện gì là Tèo qua viết dùm ông cái đơn con, học lớp 9. Có người thì viết, có người biết đọc biết viết mà chánh tả là chuyện nhỏ, viết không trở ngại, đừa đọc mới trở ngại mà cô biết khi mà mình vô trong đó mình mới kinh hoàng. Hiểu chữ kinh hoàng không? là mình nói chuyện với họ mình rất là khổ là mình không biết nói cái gì cho họ hiểu. Bởi vì quý vị phải có kiến thức khi mà tôi giảng tôi mới làm một cái so sánh tôi giảng thoải mái còn đảng này tiếng việt quý vị không có đủ.[35:08]

[11/01/2025 - 02:53 - anhlibrary]

- Cái luật một của Nhân quả là Nhân tạo ra Quả.

- Luật hai là Quả tác động quả, là khi mình sướng hay khổ trong một cảnh giới, một hình hài nào đó thì lúc đó mình cũng đang có cái điều kiện để mà nhận cái quả khác tương ứng, thí dụ như mình mang thân con cá thì mình mới có cái nguy cơ bị người ta săn bắt, câu rồi lưới, mà vì mình mang thân cá mình mới có nguy cơ bị chết bởi thuốc độc người ta thả xuống nước, biết cái đó không?

mình làm người thì mình đâu có cái khả năng đó. Làm người thí dụ như trong cái xóm đó quý vị thả thuốc độc xuống dưới tôi đâu có chết được trừ ra tôi mức tôi uống. Mà tôi đâu có đời nào tôi uống trực tiếp dưới mương đâu. Nhưng mà khi mình làm thân cá thì mình mới có điều kiện mình chết vì cái chuyện mà bị người ta bỏ thuốc xuống. Ở ngoài Bắc có một loại lá gọi là lá xác cá, cái lá đó là đập dập dập nó liệng xuống thì cá nổi lên. Thì mình chỉ mang thân cá mình mới có điều kiện để mình chịu cái khổ đó hoặc là mình phải mang thân nữ, thì mình mới chịu những cái khổ của người nữ thì trường hợp này được gọi là Quả tác động Quả.

Còn Quả tác động Nhân đó là khi mà mình chịu hưởng một cái quả lành hay quả khổ thì lúc đó mình sẽ làm ác hay làm thiện dễ hơn, chính do cái nghiệp quá khứ nó đẩy mình, nó đẩy mình vô trong một cái môi trường sống, một cái thân phận, một cái hình hài nào đó, trong cái hình hài, trong thân phận đó mình sẽ tu dễ hơn hoặc là tu khó hơn.

Thí dụ như mình sanh làm mấy cái con này con kia sao tu, cả ngày chỉ biết sân si, giết chóc. Đó gọi là Quả tác động Nhân là vậy đó. Còn mình mang thân người, mình sanh ra trong một gia đình trí thức, ngoan đạo thì mình mới có cơ hội đi chùa, học đạo, nghe pháp. Còn đảng này mình mang thân người, mình sanh vô trong cái gia đình đạo Chúa hay là đạo Hồi, hoặc là mình sanh vô trong một

gia đình nghèo khó mà ở vùng sâu, vùng xa thì cái cơ hội tu hành rất là khó, khó lắm luôn. Trường hợp đó được gọi là Quả tác động Nhân.

Còn Nhân tác động Nhân là một cái ác, một cái tâm ác mà nó xuất hiện nhiều lần thì sau này nó xuất hiện dễ hơn. Một cái Tâm Thiện nó xuất hiện nhiều lần thì sau này nó xuất hiện dễ hơn.

Tại sao có những người bây giờ mà họ sanh ra đời trong một cái gia đình không có đạo, không có Phật pháp nhưng mà họ mau chóng tìm đến đạo là sao? Nhân quá khứ. Thí dụ tôi đọc sử các vị Cao Tăng người Âu Mỹ, gia đình đạo Chúa, nhưng mà họ là sinh viên, họ vô trong trường đại học, họ vô thư viện, họ bóc ngay chóc cái cuốn Kinh Phật, họ đọc có một, hai chapter thôi là họ bắt đầu họ tò mò nghiên cứu Phật pháp, rồi sau đó họ bay thẳng qua Tích Lan, qua Miến Điện họ xuất gia, họ trở thành một vị cao tăng.

Hoặc là Bồ Tát Thích ca Mâu Ni mình nè do tu nhiều kiếp, Ngài từng có nhân lành nhiều quá đi, kiếp chót khi Ngài gặp một cái gì đó là Ngài bỏ đi tu liền. Đó là Nhân tác động Nhân, hiểu không? Còn mình thì.. nói thiệt chứ tôi chán dạy học rồi. Người bây giờ nó mặt Pháp rồi, dòm cái mặt biết, thấy vậy chứ thấy nghe có ông Sư dạy tò mò tới coi chứ bây giờ tôi bày lập đàn tràng bả con thích hơn, rải đậu, rải muối, rải gạo, làm phép, phun nước, phẹt phẹt rồi cờ xí, Phật tử nào cũng thích cái đó lắm. Chứ còn kêu học giáo lý ngồi ghi chép nhưc đầu. Cái đó là Nhân tác động Nhân.

Do tiền nghiệp mình đã quen với cái thiện nào, ác nào thì khi mình sanh ra đời thì mình sẽ quay lại cái lối mòn cũ rất là dễ, dễ lắm. Như hồi đó tôi ở bên Houston có cái cô đó, tuần nào cô cũng đem đồ ăn lên chùa, rồi sao có lúc cả tháng không thấy cô lên, tôi cũng quên mất luôn. Tự nhiên có một bữa chiều đó gặp cô, cô nghe Pháp tinh tấn lắm, vô nghe Pháp rồi ghi chép y như mấy cô này vậy đó, tôi đâu có biết, ghi vậy nè, ghê hơn nữa, ghi hai tay luôn. Tự nhiên có một bữa chiều đó vô gặp tôi, cái bà hỏi Sư khỏe không? tôi hỏi cô đi đâu không thấy cô? Bà khóc, khóc, trời ơi con về bên thăm gia đình mà Sư ơi mẹ khổ quá, con thấy mẹ khổ quá con không đành lòng, cái chòi giữa đồng mẹ ở vậy mưa gió rồi bệnh hoạn rồi sao? bà càng nói tôi càng ngạc nhiên:

- Thứ nhất là mẹ bà chết rồi, bà lớn tuổi, mẹ bà chết rồi.

- Thứ hai bà làm chủ ba cây xăng, làm chủ ba cây xăng, biết cây xăng không? mà dầu cho mẹ bà không có chết thì cô nghĩ đi làm chủ ba cây xăng thì mẹ mình làm sao mà khổ đúng không? vô đồng ở cái chòi, hiểu không? nghe mình ngạc nhiên chứ? mình không dám hỏi, tại vì chẳng lẽ mình nói má cô chết rồi, cái bà thấy tôi nhíu nhíu mày đó. Cái bà nói à không có phải là má con, mà mẹ này là mẫu đó. Bây giờ hiểu chưa? cái đạo thờ mẫu, mà bây giờ hiểu không? là mẹ nay trong cái xác này, mai trong cái xác kia. Con về bên con đi ăn chè, con nhỏ bạn nó nói bây giờ mẹ trong một cái hình hài bà cụ trong ruộng đó. Con đi thăm, rồi con vô con gặp, rồi mẹ ợ, mẹ ngáp rồi mẹ lên đồng rồi bà khóc, bây giờ con về con phải cất nhà cho mẹ, thì cũng ghi vậy nè, đó. Đây cũng trước mặt tôi toàn ba cái đạo đó không đó, như hôm qua cô này làm gì làm cũng chạy về lo, tôi không có chống cái vụ lo, nhưng mà, tôi hết hồn, tôi là ông Sư mà cứ lo là bây giờ tôi cất chùa xong tôi bỏ tôi đi ai lo cho chúng sanh đó. Bây giờ cô biết không 2000 năm lịch sử Phật Giáo, nếu mà mấy ông Sư mà chỉ có biết lo cho chùa mà không có lo giáo lý, không lo tu cho mình thì Phật giáo mất lâu rồi. Hiểu không? nói ra nó hơi khó hiểu. Đạo Phật tồn tại là nhờ Phật tử, nhưng mà ông Sư chỉ biết Phật tử là đạo Phật mất, hiểu không? OK nói vậy cô hiểu nè: không có tiền thì nhà lấy gì sống nhưng mà đời chỉ biết có tiền không thì cuộc đời cô tiêu rồi, hiểu không? bây giờ hiểu không? không có tiền là cô chết đúng không? nhưng mà cô chỉ biết thờ tiền. Đạo Phật không có Phật tử thì đạo Phật không thể nào tồn tại được, nhưng ông Sư mà chỉ lo chùa, lo Phật tử là đạo Phật mất.

Thí dụ như bây giờ tôi có 8 cái chùa to đùng, nhưng mà tôi không có cái gì để giảng cho bà con nghe hết, hiểu không? chùa của tôi là một cái chùa cao 300m, dát vàng, 300m mà Phật tử hỏi giáo lý thì ầm ớ, ầm ớ, xin lỗi con nha thầy đang ra nói chuyện với thợ, mà cứ lần nào cô vô cô gặp tôi cũng nói câu đó, cô về niệm Phật đi con, về niệm Phật, về niệm Phật. thì cô thấy đủ không? mặt là mặt cái chỗ đó. OK, hoặc nói cách khác cho dễ hiểu nè, ăn trái cây tốt không? trả lời dùm tôi đi. Rồi, mà bây giờ ngoài trái cây ra cơ thể cô còn cần nhiều cái khác nữa phải không? mà bây giờ là cô nghe nói ăn táo tốt, cô đẹp hết cô chỉ tập trung ăn táo từ sáng tới chiều, từ năm này qua tháng kia, hiểu không? Cái chuyện tụng kinh, niệm Phật, tôi không có chống nhưng nó chỉ là trái táo trong cái thực đơn thôi. Phải không? nghĩ kỹ lại coi. Cái chuyện tụng niệm, lần chuỗi, nó chỉ là trái táo. Thực đơn của cô một ngày nó nhiều lắm chứ không phải trái táo, mà ăn táo rất tốt nha, táo, cam rất

tốt, avocado rất tốt. Nhưng mà bây giờ hai vợ chồng mỗi ngày ăn 3kg avocado, bỏ cơm, sáng kilo, trưa kilo, chiều kilo, bởi vì nghe nói ăn tốt lắm, trái bơ đó, không ăn gì hết. Cứ khát nước thì uống sinh tố bơ, mà đói bụng thì lấy bơ múc ra ăn, ăn suốt vậy đó. Cô nghĩ coi nên không? Có cái chuyện này mới khiếp. Trong các nghề, cái nghề ăn xin là cái nghề dễ nhất, và kiếm tiền ít nhất nhưng mà dễ làm nhất.

Trong các pháp tu, cái pháp cầu nguyện là cái pháp dễ tu nhất và cái lợi ích ít nhất, cầu nguyện là pháp tu ăn mày, không phải tôi chê nhưng mà về suy nghĩ kỹ lại coi, thì cô phải học giáo lý. Nó có cái quan trọng thế này nè tại sao cô luân hồi? là vì cô hiểu sai, hiểu lầm cái này hay nè, cái này đẹp, cái này dễ thương, cái này dễ ghét nè. Bây giờ cô phải học giáo lý, cô phải sống chánh niệm để cô theo dõi cô, cô thấy cái thích của cô là vô lý, cái ghét của cô là vô lý, hiểu không? nếu đủ duyên thì cô chứng thánh, còn không đủ duyên thì cô lại gieo cái duyên cho kiếp sau tiếp tục cứ như vậy. Sinh ra đời là hiểu tất cả cái thích ghét của mình là do ảo giác, hiểu cái đó mới đắc đạo được. Còn đấng này không chịu học giáo lý, cứ tối ngày cầu ơn trên cho con được giải thoát tùm lum hết, thì cái kiểu đó là kiểu kiếm tiền bằng cách ăn mày.

Nó giống như hồi nãy tôi nói với cô. Tôi giảng tôi hay nổi nóng là tại vì người ta hay thắc mắc nhưng mà kiến thức phổ thông của người ta. Tôi là thầy chùa, tôi đốt cuộc đời, nhưng mà kiến thức phổ thông có khi nhiều hơn phật tử nữa. Tôi hỏi cô chuyện thôi, ở trong cơ thể cô nó nhiều... cần nhiều sinh tố đúng không? có hiểu chữ sinh tố không? nutrition đó? Biết không mà gặt, bà này không biết, cô cần calcium phải không? cô cần sắt, cô cần magnesium, cô cần vitamin C, cô cần b1, B6, B12, đúng không? có đúng vậy không cái đã. Thiếu cái là cô có trục trặc sức khỏe đúng không? thì để bổ sung những cái đó là nó nhờ đến một nguồn thực phẩm hay là nhiều nguồn:

- Nhiều nguồn

- Đúng vậy không? cô nói là cô phải chịu trách nhiệm, là đúng phải không? có nghĩa là thứ nhất cô cần đến hai cái nhiều. Thứ nhất là cô cần đến nhiều chất cô mới sống được, có đúng không?

Rồi cái nhiều thứ hai là những cái chất đó nó cũng có nhiều nguồn chứ không phải một nguồn, đúng không? mặt ngu làm sao giảng hiểu không? Rồi thì cái chuyện mà niệm Phật mà dễ nhất tâm bất loạn, không màng đến pháp môn khác nó cũng giống như tôi bây giờ tôi chỉ ăn rau luộc thôi, ăn rau luộc nó tốt mà tôi bỏ hết, tôi không có ăn cái gì hết, tôi chỉ tập trung, cô biết ăn rau luộc là fiber tốt cho ruột lắm, trong rau luộc nó có vitamin C, vitamin A, vitamin D nè, tốt lắm, hiểu không? rồi tôi chỉ tập trung ăn rau luộc thôi như hồi nãy tôi mới ví dụ ăn táo, hiểu chưa? Giống như cái nhất tâm bất loạn là gì? là Định. Thấy chưa giờ đốt giáo lý bắt chước người ta nói như con két, không biết nhất tâm bất loạn là gì? nhất tâm bất loạn là định, mà định nó chỉ là một phần ở trong cái lộ trình giải thoát thôi, chứ bắt chước người ta nói mà không biết nhất tâm bất loạn là cái gì khổ vậy đó. Nó là định chứ có gì đâu. Mà cái định này nó..trong khi trong đạo Phật mình muốn giác ngộ là phải có Tín, Tấn, Niệm, Định, Tuệ thì cái định này nó chỉ là một phần.

- Trong Bát Chánh Đạo, chánh định là 1/8 đúng không?

- Rồi trong Thất Giác Chi nó là 1/7 đúng không?

- Trong Ngũ Lực nó là 1/5 đúng không?

- Trong Giới Định Tuệ nó là 1/3 đúng không?

Nó chỉ là một phần thôi. Không bây giờ hiểu không? nói không hiểu, cái mặt bà vậy tôi đoán bà không hiểu cho nên rút cuộc cô niệm Phật là cô chỉ tu có cái định này thôi, là một... cái này mới quan trọng nè, cái này mới quan trọng nè, nó có vô số cái cách để tạo ra Định chứ không phải chỉ có một cách. Ông này ông niệm Phật để kiếm Định nhưng mà cô phải có cách khác. Đấng này tôi xin lỗi tôi nói thẳng luôn, tôi chỉ là một người đốt, tôi chỉ biết có cái vụ niệm Phật thôi, cho nên đưa nào vô tôi cũng đề có một cái cách để kiếm định đó là niệm Phật. Đó là cái đốt của tôi.

Cái đốt thứ hai, định nó là vô... một trong nhiều cái mình phải có chứ không phải là tất cả. Vậy quý vị thấy vấn đề của tôi chưa.

- Thứ nhất là Định đó là một trong những cái mà mình cần phải có chứ không phải là tất cả.

- Thứ hai cái cách để mà có định nó cũng có nhiều chứ không phải chỉ có cách niệm Phật, hiểu không? cái mặt vậy mà, thôi mấy người còn lại có hiểu không? ông thấy cái vấn đề có nghĩa là có rất... tôi sống cái mạng tôi muốn sống tôi phải cần rất nhiều chất như bây giờ tôi chỉ tập trung có cái vitamin C thôi là thấy nó sai rồi. Mà vitamin C nó có nhiều nguồn phải đúng không? tôi chỉ biết

có chanh thôi. Ông thấy nó sai chưa, há? Tôi sống cần nhiều chất, tôi chỉ biết có vitamin C thôi đó là cái ngu thứ nhất, cái ngu thứ hai C có nhiều nguồn, tôi chỉ biết có một nguồn thôi đó là chanh. Thế là nguyên quý vị chạy bộ nè, uống nước lọc nè, rồi ăn uống rau trái lung tung tôi hoàn toàn tôi đẹp hết. Tôi sáng chiều tôi chỉ cầm chanh tôi nút, mà ai đụng tới là tôi chửi cho chết tại vì quý vị biết cái này là cái vitamin C, vitamin C đó rất là rất cần cho cơ thể, hiểu không? con khổ quá Sư ơi, chứ đâu phải C không, không cô biết cái gì, C là quan trọng nhất mà nói cũng được, C cũng được nhưng mà nó nhiều nguồn mà Sư ăn chanh, cô biết chanh là C không? rốt cuộc là trong các chất tôi chỉ biết có C thôi và trong vô số nguồn, tôi chỉ biết có một nguồn chanh. Tôi tu hai số 1:

- Số 1 thứ nhất chỉ có biết C thôi.

- Số 1 thứ hai là chỉ biết có một nguồn chanh của C thôi.

[chính vì con đang vậy cho tìm đến s để học]

Không, bây giờ này giờ tôi nói nghe hiểu hay không? mình cần rất là nhiều chất mà này giờ tôi nói đúng không? nhất tâm bất loạn có phải Định không? mà Định là 1/8 của Bát Chánh Đạo, 1/7 của Thất Giác Chi, 1/5 của Ngũ lực, 1/3 của Tam học. Nó chỉ có một phần thôi.

Định là gì, nó còn xui chỗ là sư phụ có dạy không? tại sao phải cần có định? Định nó làm cái nền để cho tuệ nó phát triển. Mà giải thoát là gì? Giải thoát là hiểu ra sự thật mà anh muốn hiểu là cái ngọn nền mà muốn cho nó rọi được là nó phải đứng yên, có đúng vậy không? chứ nó lắc vầy thì nó rọi không được, thì cái đứng yên này là định, cái ngọn nền là tuệ, khổ quá, còn cái giá mà để cấm nền là giới. Cái giá, cái nền nó nằm đây thì cái định nó là cái ngọn nền phải không? cái ngọn nền, nhưng mà ngọn nền nó lắc vầy đâu có được, ngọn nền nó đứng yên vầy nè thì cái tuệ nó là ngọn lửa mới đứng yên được. Lúc đó ánh sáng nó mới hiệu quả được. Vậy định nó chỉ là một phần thôi. Mà ở đâu nó ra cái pháp môn này là bởi vì có cái chuyện rất là rõ mà không chịu đọc sách, không chịu nghe thầy mà cứ biết một chuyện thôi. Ở đâu có cái này là tại vì mình ở ngoài đời mình lăn xả quá đi, mình cứ ngồi mình nhớ tiền bạc, vợ chồng, con cái nhớ lung tung. Thì cái chuyện đầu tiên là sư phụ mới cột mình bằng một cái đề mục nào đó, mà xin lỗi nha thường quần chúng thất học có nhiều hơn có học, nói thẳng đi, mình đừng có mắc cỡ nói thiệt đi, người nghèo nhiều hơn người giàu, mà người dốt nhiều hơn người giỏi có đúng không? thế là người ta lựa cái gì nó mềm nhất thì cái nào mềm thì niệm Phật là tốt nhất, đơn giản nhất. Nhưng mà từ cái chỗ này nè nó dẫn đến cái hiểu lầm là niệm Phật là tất cả. Nó kẹt cái chỗ đó đó, thì thay vì ta niệm đất đất đất, nước, nước nước thì nó không bằng cái niệm Phật, mà thật ra theo trong Kinh nói nó có tới mấy chục cách để mà có định. Tự nhiên cái cách niệm Phật, tôi nói tôi nói lại lần nữa tôi không có chê nha. Nhưng mà niệm Phật chỉ là chanh thôi, và định nó cũng chỉ là C thôi, khổ vì không chịu đọc mà hễ nói là bắt đầu tự ái, nói là đụng tới cái góc của bà nó khổ vậy đó. Tại vì...rồi xong luôn lên trời nữa. Cho nên là có hai cách mình tìm đến đạo:

- Cách một là mình hiểu đạo như là đạo.

- Còn cách hai là mình muốn nghe đạo theo như mình muốn.

Tôi lỡ thờ thầy tôi rồi. Cho nên từ đây về sau tôi đi đâu hễ mà ai nói giống như thầy tôi thì tôi vui, hiểu không? cái đó tôi nói đúng không? và khi tôi đến đây tôi gặp cái lớp này là cái bụng tôi cũng mong là mấy người nói giống Sư phụ tôi. Tôi nói thẳng đừng có buồn tôi, tôi nói thiệt, tôi đi học đạo chứ tôi toàn là đi kiếm ai nói giống Sư phụ tôi không à. Chứ còn mà nói khác sư phụ tôi vậy hóa ra tôi ngu à, hiểu không? sư phụ tôi dạy tôi ăn chanh để mà kiếm C hiểu không? bây giờ mà ai mà nói rằng chanh ngoài chanh còn có cam, có quýt, có bưởi rồi tôi đồng ý bởi vì sư phụ dạy đúng là chanh là một.

Thứ hai đó là sư phụ tôi nói con sống con chỉ cần C là đủ rồi, hai cái đó cho nên là bây giờ ai mà nói chống sư phụ tôi không có vui nó có hai lý do:

- Một là tôi thương sư phụ.

- Hai, nói sư phụ tôi sai hóa ra tôi ngu hay sao? tôi ngu tôi mới theo cái ông sai chứ và tôi nói là cái vị nào mà dạy niệm Phật nè vị đó không phải là dở, không phải là sai nhưng vị đó không chịu nói cho thẳng đệ tử nó biết cái lỗi chỗ đó không chịu nói cho nó biết đây chỉ là định, chỉ là C thôi và niệm Phật là chanh là một trong nhiều nguồn C.

Bây giờ tôi hỏi thiệt mấy cô đừng có tin tôi, giờ tôi hỏi thiệt nha, tôi nè, vợ bỏ, nó đi nó lấy trai, tôi khổ dữ lắm, vô tôi hỏi cái bà sư cô này nè. Bà kêu niệm Phật đi con, bà không cho học giáo lý, theo cô có đủ để tôi hết khổ không?

Tôi hỏi cô chuyện đầu tiên tôi biết Phật là ai cái đã? Tôi đâu có biết. Phật là người Ấn, người Tàu tôi đâu có biết, tôi lu bu nhỏ lớn tôi đâu có biết. Nên nhớ tôi không có giỏi, nhiều lắm tôi biết Phật người Ấn, một cái ông Ấn Độ xa lạ thôi, tự nhiên tôi vô có mấy lần tôi thấy cô tôi cũng mến tôi vô tôi cúng dường rồi dạy tôi niệm Phật. Rồi bây giờ tôi đặng chuyện vợ bỏ, nó gạt tiền tùm lum hết, đau lòng quá, tôi vô tôi hỏi cô. Cô ơi, con khổ quá cô cứu con: niệm Phật đi con, niệm, ông có thoát nỗi không? chứ tôi thua rồi đó. Rồi bác sĩ nói bị ung thư, mình cũng sợ chứ. Trời ơi tôi chết, tôi bỏ lại rồi nhà cửa, rồi vợ con, cô cứu con. Niệm Phật, niệm Phật mà Việt Nam lại khoái cái đó, Phật giáo làm sao không mất được. Tôi nói cái câu này trong nước nó nghe nó giết tôi. Niệm Phật mà không hiểu gì hết thì Thích Ca Mâu Ni cũng tương đương với Nam mô A La hoặc Giê Su, không, suy nghĩ kỹ có đúng không? đúng không? nếu mà niệm mà không hiểu Phật Pháp dạy cái gì thì mình niệm Giê Su hay Thánh A La giống nhau. Vì sao? Không muốn tôi nói này tàn nhẫn nữa. Các vị nói không, cái chữ Thích ca Mâu Ni nó linh thiêng lắm là chết với tôi, linh linh chỗ nào, cái chữ Thích Ca không phải là tên của Ngài có biết không? Ngài là Sakya, Ngài là Sakya Mâu Ni chứ đâu phải là Thích Ca Mâu Ni. Thích Ca Mâu Ni là thằng Tàu nó âm hiểu không? ngay trong cái phiên âm là đã sai rồi. Nghe kịp không? rồi chưa kể là mỗi vùng nó đọc khác nhau như là tôi ra ngoài Bắc là Nam Mô Đông Phương Dược Sư Lưu Ly, Nam mô Lưu Ly Rược Sư, đọc là rược sư, Nam mô Lưu Ly Quang rược sư. Thí dụ như vậy, nếu mà nó là hiểu Thích Ca Mâu Ni linh thiêng lắm thì nói: thưa cô bản thân cái chữ Thích Ca Mâu Ni không phải là tên của Ngài rồi. Nó giống như chữ Washington, mình âm thành Hoa Thịnh Đốn, hiểu không? New York là Nữ Ước hiểu không? San Francisco là Cựu Kim Sơn.

Bây giờ tôi niệm Nam Mô Hoa Thịnh Đốn Bồ Tát thấy thua rồi, ổng là Washington đọc là Hoa Thịnh Đốn. Như vậy nếu mình nói là cái chữ đó linh thiêng thì mình đã sai rồi. Ngay cái niệm Phật mình niệm mình réo cái tên, cái này mới nặng nè, mình đi niệm một người mà mình hoàn toàn mình mù tịt về cái giáo lý của người đó hiểu tôi nói không? Nam mô Lê văn Tám, Nam mô Võ thị sáu bồ tát ma ha tát tát đại chứng minh, the same tại vì tôi đâu có cần hiểu gì đâu, tôi tập trung cái đó có nhất tâm bất loạn không. Nếu tôi tập trung tôi niệm Lê văn tám có tập trung không.

Cho nên định là một trong... về coi kỹ coi đúng không? định là một trong tám của Bát Chánh Đạo. Mà tại sao sư phụ hay nhắc cái vụ định là tại vì lẩn xán quá. Trong Kinh nói nghe đau lắm, cái tâm mình nó như con bò vậy đó. Thì bây giờ cái chuyện đầu tiên là phải cột con bò trước rồi tính cái gì tính, thì cách cột nào mà thấy ôn nhất thì niệm Phật. Mà tại sao ôn? là bởi vì các Ngài tính thế này nếu mà nó đủ duyên nó thành Thánh thì không nói gì, còn nếu mà không đủ duyên nó cũng gieo được cái chủng tử Phật, chỉ vậy thôi, chứ còn mà đặng này cứ coi niệm Phật là tất cả là chết rồi. Mà hễ nói tới là bắt đầu giận, nói tới cái giận là muốn như... Việt Nam có cái phong trào đi theo Hòa Thượng Tịnh Không, tôi biết tôi nói cái này sốc dữ lắm đó, không cho học giáo lý cứ niệm A Di Đà Phật thôi. Mà trong khi tôi nói cho quý vị biết sốc cái chỗ này nữa nè, nghe cái chữ A Di Đà Phật là mình đã không hiểu rồi. A Di Đà là cái gì? Là Amita là vô lượng, là vô lượng gì? Là vô lượng quang, vô lượng thọ, vô lượng chúng.

Mình tu là mình tu theo cái tinh thần vô lượng, có nghĩa là gì? Mình không có bị kẹt ở trong cái dân tộc Việt Nam, tôi không có kẹt trong cái miền Tây Nam Bộ. Tôi hồi xưa giờ tôi chỉ thương dân miền Tây thôi, tôi chỉ thương dân Vĩnh Long thôi, cái sau này tôi thêm chút tôi thương dân miền tây lục tỉnh, rồi từ từ tôi thương hết cái miền Nam, rồi từ từ tôi thương ra hết cái nước Việt Nam hiểu không? Rồi phải đến cái mức độ mà tất cả chúng sanh từ con người cho đến con kiến ai tôi cũng thương thì cái tinh thần đó gọi là tinh thần vô lượng. thì vô lượng đó chính là tinh thần A Di Đà. Đó gọi là tinh thần vô lượng chúng.

Còn vô lượng quang là sao? là hồi đó giờ tôi học về đạo Chúa, tôi học về Cộng sản, tôi học về Cao Đài, Hòa Hảo rồi tôi thấy cái đạo tôi là số một. Nhưng bây giờ tôi càng tu thì cái ánh sáng trí tuệ của tôi nó không có bị giam nhốt trong một cái biên giới nào hết thì cái đó gọi là vô lượng quang. Còn vô lượng thọ. Thọ là tuổi thọ tức là trong bất cứ thời điểm nào lòng của tôi cũng luôn hướng về chánh pháp, về giải thoát đau trẻ hay già hễ tuổi nào tôi còn sống là lòng tôi luôn luôn hướng về

Phật pháp. Đó gọi là vô lượng thọ. Và tôi luôn hướng về những cái giá trị miên viễn, chứ tôi không có dừng lại ở những giá trị tạm thời. Đó chính là vô lượng thọ. Niệm Phật phải hiểu như vậy. Quý vị có biết vừa rồi tôi giảng một loạt kinh bài giảng tôi giảng về chú Vãng Sanh ”dà dà na dà đi nị”, tôi giảng về chú Lăng Nghiêm. Tôi giảng về Bát Nhã Tâm Kinh, tôi giảng tại chùa Bắc Tông. Nhiều người đi chùa mấy chục năm không bết cái đó, mà hễ tụng tới là giận, nhìn mặt biết giận. Tại vì cô mong tôi xác định là cô đúng, rồi xong, nó khổ vậy. Nhưng mà này giờ nói vậy cô hiểu không?.

[Con hiểu, con không phải là đi niệm Phật đường, nhưng con thấy rất là nhiều người đi niệm Phật đường con muốn nêu lên câu hỏi này để mà...]

Nhưng mà cô hiểu này giờ tôi nói cô hiểu không? có nghĩa là cơ thể của mình, mình cần rất là nhiều chất mà cái C nó là một thôi, và chanh nó là một trong các nguồn C. Bây giờ mình cứ tập trung thứ nhất chỉ biết sống bằng C là thấy sai rồi. Thứ hai là chỉ biết chanh thôi. Chứ còn không có pháp môn nào mà không cần thiết. Nhưng phải nhớ là tùy căn cơ của chúng sinh, tùy căn cơ.

Thí dụ như là có người họ phải cạo đầu, đắp y ở chùa thờ Phật, sống đạm bạc, kham khổ thì họ mới tu được. Nhưng có những người mà đưa vô đó là hư. Cô hiểu cái đó không? Có những người mà đưa vô làm trụ trì cái là hư liền, phải để cho họ làm bản tăng khổ sai, có nghĩa là để họ sống chung với chúng thôi, đừng giao họ cái chùa, giao là không được. Rồi họ phải ôm bát đi xin ăn mỗi ngày, rồi đi về xong không còn giữ gì hết thì đối với những người phải tu như vậy đó thì mới thành. Chứ giao cho cái chùa của họ để nói theo cô phục vụ chúng sanh gì đó là tiêu. Vì tôi đã thấy rồi, tôi năm nay mặc cái áo này 46 năm rồi. Nếu nói phục vụ chúng sanh suốt ngày cái ăn là:

[- cái gì con, dạ, dạ, nói má lên đi con, ờ,]

-Ba khỏe không con, ờ , thấy ba ôm lăm nghe, ừ, ừ nói ba lên nghe pháp.

-Ừ, con hả?]

Hiểu không?, hiểu không? cô thấy mệt không?

[-Má khỏe không? chiều chiều đưa má lên.

-Ồ ờ...]

Cứ vậy nè, tôi đang giúp chúng sanh mà, đang giúp chúng sanh. Đúng, tùy căn cơ chứ còn cô có cái ai cô cũng móc có bài thuốc đó ra là thấy rất là kỳ.

Rồi bây giờ quay lại bài cũ nè, nói xong tôi còn đi về nữa nè. Chiều bay rồi, tự nhiên này giờ nghe nó rớt cũng run, không dám bay, vậy bay trên biển không cho chim, lôn, bay ban đêm không có chim. Ban đêm chim nó ngủ hết.

Mình học thứ nhất là vũ trụ và chúng sinh nó bị tác động chi phối bởi cái luật nhân quả. Luật nhân quả nó gồm có bốn. Xưa nay mình không có học đạo, mình biết có một thôi phải không? Nhân tạo ra quả hết, có tới bốn:

- Nhân tạo ra Quả.

- Rồi Quả tác động Quả. Ngộ lắm tôi nói muốn rách miệng mà cứ hỏi nhắc lại nhắc sai, cái nhân tạo ra Quả, cái Quả tạo ra Quả. Không phải tạo ra, trong bốn cái đó chỉ có một cái tạo thôi. Nhân tạo ra Quả. Rồi cái Quả nó tác động Quả đó cô tạo ra hết phải không cô? Quả tác động Quả.

- Quả tác động Nhân. Hiểu hết cái đó không?

- Rồi Nhân tác động Nhân.

Có nghĩa là mình cứ nhớ trong đời sống mình cứ mỗi ngày cái sướng khổ buồn vui của mình đó là Quả, mà trên cái nền đó là mình tiếp tục Thiện hay là tiếp tục ác. Đó gọi là Quả tác động Nhân.

Hiểu không? mình sanh ra tự nhiên cái là mình bệnh tùm lum hết là thấy khó tu lắm, có đúng vậy không? Còn mình sanh ra mình nghèo quá cũng khó tu. Nghèo quá nghèo hoặc là mình sanh ra

trong một cái môi trường như vùng sâu vùng xa, biển đảo, biên giới khó tu, tôi biết, tôi có tới đó.

Tôi có tới bến Tre mà cái vùng cù lao là mấy cái đừa mà văn minh, mấy đừa trẻ mà văn minh là nó học tới hết cấp hai. Văn minh đại diện cho cả xóm. Có chuyện gì là Tèo qua viết dùm ông cái đơn con, học lớp 9. Có người thi viết, có người biết đọc biết viết mà chánh tả là chuyện nhỏ, viết không

trở ngại, đừa đọc mới trở ngại mà cô biết khi mà mình vô trong đó mình mới kinh hoàng. Hiểu chữ kinh hoàng không? là mình nói chuyện với họ mình rất là khổ là mình không biết nói cái gì cho họ

hiểu. Bởi vì quý vị phải có kiến thức khi mà tôi giảng tôi mới làm một cái so sánh tôi giảng thoải mái còn đảng này tiếng việt quý vị không có đủ.[35:08]

[12/01/2025 - 12:23 - anhlibrary]

Người Mỹ có câu này quan trọng là người Mỹ họ nói cái lượng từ mà anh dùng, khổ quá nói chữ lượng từ nghe hiểu không? cái số lượng nó cho biết cái trình độ của anh tới đâu. Thí dụ anh mù tịt về vật lý thì anh nghe cái chữ vật lý anh không hiểu, mấy ngôn ngữ, mấy cái chữ mà trong tiếng anh mù tịt về toán, anh mù tịt về văn học, mù tịt về triết học, mù tịt về Phật pháp, mù tịt về Thánh Kinh thì người ta nói mấy cái chữ đó anh không biết, thí dụ như tôi hỏi quý vị không đọc Thánh Kinh quý vị nghe chữ "ngôi lời nhập thể" quý vị có hiểu không? đó thấy không, nghĩa là mình biết nhiều thì cái ngôn ngữ nó mới thoải mái, mà còn họ ở trong vùng sâu, vùng xa họ chỉ loay hoay có mấy chữ. Hồi đó tôi học, ông thầy tôi ông nói có những cái dân tộc trên thế giới đó, nó chỉ có khoảng 3, 400 chữ thôi: đói, khát, lạnh, nóng, chết, sống, ăn, uống nè, nó biết có mấy chữ đó. Có những bộ lạc còn thắm nữa, nó có khoảng chừng một chục tiếng hú thôi:

-hú...hú: có nghĩa là về ăn cơm

-ù...ù: kẻ thù tới, kẻ thù tới.

-hoặc có cộp về làng hú hú.

-có việc nặng cần mấy ông tới giúp, nó có mấy cái đó, tín hiệu rồi. Ngoài ra gặp tụi nó là đừng hòng nói chuyện. Nói chuyện nó không hiểu gì hết. Nó không đủ cái công cụ, nói theo từ trong nước là công cụ tư duy nó không có. Đó gọi là Quả tác động Nhân có nghĩa là vì cái quả của tiền nghiệp nó đưa mình vô một cái cảnh giới nào đó và vô trong đó rồi coi như ba cái nhân thiện coi như xong. Đó là người đó nha. Còn nếu mình làm cái con này, con kia là là thôi hết phim luôn, game over. Đó Quả tác động Nhân.

Còn Nhân tác động nhân. Rồi, mấy này qua giờ giảng 300 lần rồi.

Bây giờ mình học chữ Duyên

[12/01/2025 - 03:31 - anhlibrary]

Tất cả mọi thứ trên đời này nó là do Duyên mà có. Thì Duyên ở đây nó gồm có hai. Bả ngồi đây mà bả nhớ chùa, cô đi vô chùa đi cô, chứ cô ngồi đây tâm cô nó phóng.

Tất cả mọi thứ trên đời nó đều xuất hiện và vận hành bằng một chữ Duyên. Nghe kịp không? Duyên nó gồm có hai đó là Duyên Trợ Sinh và Duyên Trợ Lực.

- Duyên trợ sinh có nghĩa là những cái điều kiện mà nó giúp cho cái gì đó từ không trở nên có thì đó là Duyên trợ sinh. Ví dụ như từ đó giờ trên sân tôi không có cỏ mà tự nhiên hôm nay không biết chuyện gì không biết tự nhiên nó mọc cỏ lên. thì cái đó là Duyên trợ sinh.

- Còn trợ lực là sao? Là cọng cỏ đó sau khi mà nó mọc lên rồi bắt đầu nó phát triển, nó to, nó bò xanh lè xanh lét, to đùng. Đó gọi là Duyên trợ lực, hiểu chưa? Bởi vô chùa bắt chước nghe người ta nói nhân duyên mà không biết nhân là cái gì? duyên là cái gì? Duyên nó gồm có hai đó là Duyên trợ sinh và Duyên trợ lực, xong chưa? Mà mỗi cái trợ sinh, mỗi cái trợ lực nó lại có bốn trường hợp.

Duyên nó gồm có hai: Đó là Trợ sinh, xong chưa? nó lại có bốn. Cái này nó cũng gồm có bốn, vậy đó, dễ nhớ muốn chết có thấy tôi vẽ không? Tất cả do Duyên mà có, mà Duyên thì nó gồm có hai: trợ sinh, trợ lực mà trợ sinh có bốn, trợ lực có bốn, xong. Bốn là gì? A giúp B bằng cách là có mặt trước. Có mặt sau. Có mặt cùng lúc. Và vắng mặt.

Cái này cũng vậy, cũng có bốn cái, ghi đi. Tới học mà làm biên viết, cứ ngồi nhìn tôi hoài, mà tôi làm biên. Đó bây giờ tôi thề không bao giờ dạy học nữa. Cái hạnh phúc của cô là cái kiếp này tôi không đặt chân tới, giờ hiểu không?

Tức là tất cả các pháp ở đời này từ con chó, con heo cho đến thần thánh, tiên Phật đều là một chữ Duyên. Thì Duyên gồm có hai là trợ sinh và trợ lực, thì trợ sinh gồm có bốn và trợ lực có bốn. Bốn đây là gì?

- A giúp B bằng cách là có mặt trước.

- A giúp B bằng cách có mặt sau.

- A giúp B bằng cách là cùng có mặt.

- A giúp B bằng cách là vắng mặt.

Thì có mặt trước là sau? Nhà này phải có người thì tôi mới tới được, phải có người mời tôi tới dạy thì tôi mới tới được. Đó gọi là A giúp B bằng cách là có mặt trước, cái lời mời đó là trước rồi tôi mới tới sau hoặc là vì trong nhà có con nít cho nên là chiều nay tôi mới đi mua cái này cái kia, mấy cái đồ của con nít về để đây. Tức là A giúp B bằng cách là có mặt trước.

Còn A giúp B bằng cách có mặt sau là sao? Có mạng, có bầu, tháng sau mới đẻ nhưng mà tháng này phải đi mua tùm lum đồ hết, thì đó là A giúp B bằng cách là có mặt sau, hiểu không? chiều nay là 4 giờ là có sinh nhật thì 12 giờ trưa nay là phải có bánh, bánh với quà. Như vậy thì sinh nhật là 4 giờ chiều mà 12 giờ là mấy cái kia phải có rồi. Cái đó gọi là A giúp B bằng cách là có mặt sau.

A giúp B bằng cách là cùng có mặt là sao? Nấu ăn, cái nồi và thức ăn nó phải có mặt cùng một lúc đúng không? chứ tự nhiên cái thức ăn nó nằm chiều mới đem tới còn cái nồi nó nằm mình nó vậy đâu có được, mình muốn nấu là tụi nó phải gặp nhau một lúc. Rồi đám cưới cô dâu, chú rể phải cùng có mặt một lúc chứ tự nhiên 9 giờ cô dâu tới rồi đi mất, rồi chiều 5 giờ chú rể tới quý vị nghĩ đám cưới với ai? Nó cưới tôi à. Cho nên là có những trường hợp của A, B phải cùng có mặt mới làm việc được.

Cuối cùng, A giúp B bằng cách là vắng mặt. Muốn có được bộ bàn ghế mới thì cái này phải sao ta? Cái cũ phải đi. Muốn cưới người mới là phải ly dị người cũ, phải không? Chứ còn tự nhiên trong nhà mà một rùng không hai cạp, một nhà không hai bà, trên đời chuyện gì cũng nhỏ, vợ nhỏ là chuyện lớn. Cho nên nhớ chuyện đó. Các Pháp ở đời nó tồn tại bằng hai Duyên, bằng hai cái Duyên: một là trợ sinh và trợ lực. Trợ sinh có bốn trường hợp, trợ lực cũng có bốn trường hợp, vậy là xong.

Mình học cái thứ ba là gì ta? Là Phật pháp thông qua các tiêu đề đúng không? thì bây giờ chắc sáng nay tôi ôn cái đó không nổi rồi vì nó nhiều lắm. Cái đó mấy vị này về có nghe không? có nghe không? thì sáng nay tôi ôn lại cho các vị nhớ là mình đã học cái gì? Và cuối cùng là hôm qua 24 Duyên gom lại còn có ba là các pháp giúp nhau theo ba cách:

- Cách một là chữ WHAT nó là cái gì? Nó giúp nhau bằng cái bản chất của nó.
- Hai là nó giúp bằng cái thời điểm.
- Ba là giúp bằng cách thức.

Thí dụ bây giờ tôi bị đói thì quý vị giúp tôi bằng cái đầu tiên là cái gì? là phải cho thức ăn, hiện tôi đói quý vị lại đưa tôi nguyên cuốn sách, cuốn này hay lắm, cuốn này hay lắm sư đọc. Đâu có được, muốn giúp tôi là cái chuyện đầu tiên là phải giúp tôi bằng cái gì cái đã: Thức ăn.

Thứ hai là thời điểm, thì tôi đói lúc nào thì cho ăn lúc đó, chứ còn tôi đói bữa nay, ngày mai con đem tới cho Sư, Sư ráng Sư cắn răng Sư gồng mai con đem tới, đâu có được. Thứ nhất là cái gì. Thứ hai là lúc nào và cái thứ ba là như thế nào.

Vậy chúng ta muốn giúp nhau cái gì chúng ta phải có ba cái. Một là WHAT, WHEN, HOW thì ba cái này nó cộng lại nó thành ra 24 Duyên. Muốn giúp tôi cái gì là phải nhớ WHAT, WHEN, HOW.

Bây giờ tôi bỏ tôi, tôi qua cái cây nè, cái cây nó héo thì chuyện đầu tiên là gì? nó cần cái gì?

WHAT việc đầu tiên là gì? Nó cần cái gì? Cần nước.

Rồi WHEN: tưới lúc nào?

Rồi HOW tưới kiểu nào? tưới phun hay là tưới xịt hay là nguyên thùng tạt, hiểu không? tôi xong rồi, cái cây xong.

Qua tới cái nhà, cái nhà bị dột thì muốn giải quyết cái dột, chuyện đầu tiên là gì ta? nó dột cái nào? dột cái gì? Cái roof đúng không?, cái roof, rồi WHAT.

Bây giờ muốn giải quyết là WHEN lúc nào, chừng nào sửa? cho biết thời gian chứ tự nhiên nói Sư chịu khó ở nhà dột năm tới con về con sửa, đâu có được, phải không?

Thứ ba HOW, sửa cách nào? thợ giải quyết chứ tôi không biết, nhưng bắt buộc phải sửa, thợ nó giải quyết, nhưng mà muốn làm cái gì trên đời này cũng cần tới ba cái này hết: WHAT, WHEN, HOW.

Chữ DUYÊN trong nhà Phật rất rộng, rất là rộng. Tất cả các pháp môn tu đều không nằm ngoài mấy cái Nhân, Quả và mấy chữ Duyên này. Tôi giải thích hôm qua tới giờ rất mòn mỏi. Trong Đạo Phật có những cái rất là đặc biệt ví dụ A giúp B bằng cách có mặt trước thì thường mình thấy dễ hiểu đúng không? như bốn luật nhân quả đó thì cái luật mà đầu tiên là cái gì? Là nhân tạo ra quả cái đó ai cũng hiểu hết, trồng cà được cà, trồng ớt được ớt. Nhưng mà mấy cái luật sau không có để ý rất là quan trọng, vô cùng quan trọng.

- Đó là quả tác động quả tức là khi mình nhận ra cái quả đó nó sẽ là điều kiện kiện để nhận những quả khác.

- Rồi quả tác động nhân là khi mình nhận cái quả đó là mình sẽ trở nên thiện hoặc ác dễ hơn.

- Cái thứ tư Nhân tạo ra Nhân có nghĩa là ác riết nó quen, thiện riết nó quen. Bởi vì kiếp này mà nó quen kiếp sau. Có những người đó là không biết Phật pháp nhưng mà rất dễ có lòng thương người, có gặp cái đó không? rất là không biết Phật pháp nhưng mà rất dễ có lòng thương người. Không biết Phật pháp nhưng cái đầu nó tỉnh lắm, nó biết nghi ngờ về cái tính vô thường của đời sống, tự nhiên có, nó biết nghi ngờ? ủa mình sống, mình sống được bao lâu? Rồi mình sống để làm gì ta? Khi mà nó lăn tăn như vậy là bắt đầu nó mới đi lên được, nó mới đi tìm đạo. Còn có rất là nhiều người thì trai lớn lấy vợ, gái lớn lấy chồng rồi đẻ con, có cái nhà là được rồi chứ thắc mắc đó chi, thì có bao nhiêu người đâu biết Phật pháp đâu có chết đâu. Tự nhiên bận tâm chi ba cái chuyện chết đi về đâu rồi phải không? đơn giản lắm, tôi gặp cả bác sĩ nữa, họ nói cần gì mai một chết thì theo ông bà xong. Họ hiểu đơn giản vậy đó tức là họ hiểu mơ hồ là có một cái chỗ nào đó mà chết là dồn về đó hết thì là mình sẽ gặp lại ba má mình. Còn nếu không đó thì tôi đạo chúa thì má tôi cũng đạo chúa, anh chị em tôi thì tự nhiên tôi đã rửa tội rồi, hồi nhỏ rửa hồi nhỏ, lớn lên đám cưới cũng có rửa lần nữa, rồi mỗi tuần nhiều khi có xin tội, Cha tha nhiều lắm rồi bây giờ chết, Cha làm thêm trận nữa là lên luôn, mà tôi thấy vậy nó gọn khỏi học nhiều, yên tâm với cái vụ đó, nó gọn. Còn giáo lý thì cứ Nam Mô, Nam Mô A Di Đà Phật niệm hoài không có cần, cứ đi kiếm tiền rồi cứ nói thẳng luôn, ăn nhậu, gái gú, mua sắm, du lịch hưởng thụ thoải mái, thì lâu lâu cũng gửi tiền cúng chùa, gặp thầy, rồi Vu Lan, rồi rằm tháng giêng, rồi rằm tháng 10 cũng vô thấy "cuộc cuộc" hai ba "cuộc", vậy đó là xong. Nói thiệt có nhiều lắm, yên tâm, bởi vì niệm Phật là Phật độ, niệm Phật là Phật phải độ thôi. Nhưng mà mình quên rằng trước cái kiếp này nè là cái bà này bà có vô số kiếp bả gian ác hoặc là vô số kiếp bả tu hành. Còn tôi nè, tôi cũng niệm Phật mà tôi cũng vô số kiếp gian ác, vô số kiếp tu hành. Thì tôi hỏi vậy chứ hai người khác nhau mà, mà cứ ai cũng tin là niệm Phật là Phật độ, vậy còn ba cái nợ cũ của tôi ai trả? Tại sao cái chuyện đó không chịu hiểu cái đó, hiểu không? thấy kỳ không? đũa nào tôi cũng bắt niệm Phật hết. Niệm là Phật độ mà hỏi chứ Phật ở đâu nó còn kẹt nữa Phật ở đâu mà Phật độ nếu mà Phật độ người ta dễ như vậy thì thế giới nó đâu có khổ dữ thần vậy nè. Còn muốn tôi phun nữa không? có thấy mấy ông thầy, mấy bà sư cô mà chết thảm chưa? Sao Phật không độ. Nó lạ vậy nè, là những người Phật tử mà tôi gặp hiếm người lớn tuổi mà lần, mà Tăng, Ni lớn tuổi lần tôi gặp tới một tỷ lặn, một tỷ cho cô biết cô đừng ...rồi Tăng, Ni mà chết thảm mà hoàng hoại tùm lum tôi gặp nhiều hơn cư sĩ, nhiều hơn, nhiều hơn là sao? Tôi biết rất nhiều người cư sĩ chết đẹp hơn Tăng Ni, chết là gì? Nghe nó mệt, tắm, mệt đi tắm, tự nhiên đi tắm, tắm bằng đồ mới, đồ này bà em lâu lắm, nay mắc cái chứng gì con ơi trưa để má ngủ, má không ăn ghe con, rồi xong. Chỉ ra nói đũa con để má nghỉ chút, má không ăn đừng có kêu nghe, rồi đi. Mà nhiều lắm mà Tăng Ni mà chết kiểu đó tôi đếm chưa được bàn tay. Tại sao? Là chuyện nhiều lý do lắm:

- Thứ nhất tiền cái nợ cũ.

- Thứ hai nữa là cai lối sinh hoạt, cái cách sinh hoạt của Tăng Ni.

- Thứ ba cái này nói thiệt luôn là Tăng Ni rất là dễ bị mắc nợ ở chỗ là cái phần mà họ nhận được nó nhiều hơn cái phần mà họ tu.

Trong khi cư sĩ họ có nhiều ăn nhiều, họ không có nợ ai hết, họ tu được bao nhiêu là cái đó họ có quyền bỏ túi. Còn Tăng Ni cái phần tu không đủ để trả cái phần nhận. Có hiểu không mà dòm hoài vậy? cái phần nhận nó lớn hơn cái phần tu mà sao nói hoài mà cái bà... không có trời ơi tôi mừng lắm trời Tăng Ni thần thánh không, các ngài tu hành. Cái này (cái áo) đâu phải là tu, tu là tu cái này nè (cái đầu/tu duy) mà cứ cái đầu của cô là cô cứ nghĩ là thần tiên cho nên tại sao Tăng Ni chết thảm là cái chuyện đơn giản ngoài cái tiền nghiệp ra, nó còn cái là cái lẽ lối sinh hoạt hiện tại, Phật tử nó cung là nó cho ăn toàn là đồ độc không à, yến nó xách thùng thùng, sâm thùng thùng, cái ăn rồi không có chịu thể thao, ăn cứ ngồi vậy nè alô, alô, rồi cứ gõ, rồi tưng tưng, rồi gõ, rồi ra tưới lan tưới nhẹ nhẹ mà lan quý không, rồi trà mà trà đất tiền, cái rót uống, uống xong rồi cứ ngồi alô, alô, xong khách vô nó quý nó lạ, nó cúng dường, cứ ngồi đó nhận, cái đó mà không chết tôi làm con, Sâm mà dồn dập kiểu đó mà không, rồi đã vậy cái đó là nợ không đó, mà sao ngu quá Phật tử không có thấy. Trời ơi cứ tu là phải thần tiên, không phải dễ đâu. Cái số nhận nó nhiều hơn là cái số mà tu, cái phần tu nó ít hơn, ít lắm. Còn cư sĩ họ không có, họ có rau luộc họ ăn rau luộc, họ có thịt rông họ ăn thịt rông, có hiểu tôi nói gì không? mà ăn của họ hay ăn của ai? Yes, đi bán vé số, sáng nào cũng làm cọc đó nó đi, bữa nào bán được về bữa đó tôi thấy nó ăn cơm tấm, bữa nào không có nó về nó ăn mì gói, tối về là búp phải không? rồi coi kính, rồi ghi chép lấy note tùm lum hết. Hiện giờ

nè, chắc kỳ này tôi về tôi gặp bà đó nè, 96 tuổi học A Tỳ Đàm online, bà học 20 năm rồi. Học A Tỳ Đàm online 20 năm rồi mà cực kỳ dễ thương, lễ phép khiêm tốn tại sao? Vì bà nghĩ bà là cư sĩ mà nên bà gặp ai bà cũng (xá chào), gặp ai cũng "cuộc" hết trơn. Còn Tăng Ni lúc nào cũng ngồi chờ người ta "cuộc", lúc nào cũng chờ người ta cúng, thấy người ta bước, thấy bước, trong bụng có nghĩ rằng, nghĩ nó có cho mình cái gì không? mấy cái đó là mấy cái đi xuống. Cư sĩ họ không có, cư sĩ họ đâu có chuyện mà nhìn người khác mà nghĩ người ta có cho mình cái gì không? hiểu không? cái đó cũng hơi khó, hơi khó. Thì lâu ngày mình sống bằng cái tâm thức ăn mỳ mà mình không biết. Tu mà tu đúng là gieo nghiệp để vương vì cái gì cũng buông, cái gì cũng coi thường. Chỉ biết cho ra, không thích nhận vào đó là tu đúng. Còn nếu mà tu sai đó là Tăng Ni gieo nghiệp ăn mỳ, lúc nào cũng trông đợi, trông đợi và trông đợi, hiểu không? cái lòng trông đợi, trông đợi vì người bình thường họ không có trông đợi. Cô đi vô chùa cô có trông ai cho cô cái gì không? bây giờ cô đi ra chợ Đông Á hoặc cô đi phi trường cô có mong là ai cho cô cái gì không? Why? Hiểu không? Rồi bây giờ cô đi về Việt Nam mà lễ đông 8000 người cô đi nghênh ngang mà cô không hề nghĩ là cho con, không có, khổ gớm lắm, tơ tóc ngồi dẹt mọng là Tăng Ni là thần thánh, bữa nào nó tá hỏa quay xe, nó quay xe còn ngoạn mục hơn người khác nữa. Tôi có cái này là cái, cái này là cái dở mà tôi nghĩ đó cũng là cái hay của tôi. Tôi từ nhỏ tôi hoài nghi mạnh lắm, tôi không có tin cái gì hết, tôi nghĩ chuyện gì cũng có thể xảy ra, nó lạ. Chắc hồi đó chắc tôi bị bầm dập dữ lắm hay sao. Tôi nghĩ cái chuyện xấu nào cũng có thể xảy ra. Thứ hai, tôi làm cái gì tôi luôn luôn tôi tính tôi phải có cái nước hậu cho cái tình huống xấu nhất. Tôi hứa với cô như vậy từ hồi nhỏ luôn, lúc nào .. ví dụ như cô cho tôi cái bánh là tôi ăn là tôi ăn phần chừa phần, ví dụ vậy, lỡ hồi nó rớt này còn cái kia thí dụ vậy. Lúc nào tôi cũng tính nước hậu mà tới sau này từ chuyện nhỏ, chuyện lớn luôn luôn tính nước hậu. Thí dụ như bây giờ cái bà đó giúp tôi nhiều nhưng mà tôi có dự trù là nay mai bà gặp ông thầy khác. Đời này bà không phải một mình tôi đâu, lúc nào cũng ám cái đó, vợ không tin được, chồng không tin được, cha mẹ cũng không tin được. Tại sao cha mẹ không tin được? Cha mẹ không bao giờ phụ con, đúng, nhưng mà cha mẹ sống được bao lâu, nó có nhiều cách để mình không tin một người:

- Một là mình không tin vào cái tốt của họ cũng có.
- Thứ hai là mình không tin cái điều kiện của họ nó còn hoài.
- Thứ ba mình không tin cái tình cảm của họ đối với mình nó còn hoài hiểu không ta? Sức khỏe nè, sinh mạng nè, tiền bạc nè, điều kiện chỉ cần hụt một cái là xong.

Như bà này là bà lo tôi từ đó giờ nhưng mà bà bây giờ... nói bà đừng có buồn, tự nhiên bà bị đột quy đi, bà cứ nằm mà cái miệng méo xẹo, cứ ơ ơ vậy thôi coi như xong. Tiền bà tới 800 tỷ mà bà cứ vậy là sao? con bà nó xử hết làm sao tới phiên tôi. Bà phải khỏe bà mới lấy bà ký chèque cho tôi chứ, bây giờ bà nằm bà cứ vậy không rồi sa, o mà ba phút là cái đó đã xảy ra rồi. Cho nên một là sức khỏe của bà, hai là tài sản. Mà ngủ đêm sáng ngày bà chơi bitcoin mất không còn các. Biết bitcoin không? chơi stock, chưa kể là bà đánh bài tháng nào cũng đi Las Vegas quất cho bà 300 ngàn về bà mới tỉnh lại, nhiều lắm. Nó có nhiều cái nó tốn vô lý lắm. Tự nhiên trong gia đình có đũa mê bài bạc, tất cả tiền đó giờ bà làm phước phải tính lại để mà bà trả nợ giang hồ cho cái thằng đó.[55:48] [14/01/2025 - 05:57 - anhlibrary]

Ở Mỹ tôi biết có cái bà, bà có gia đình đó 5 chị em là chủ tiệm nail hoặc là chủ tiệm nail supply, mỗi người tháng cho mẹ 2000. Tức là mẹ tháng có 10 ngàn, ở Việt Nam mẹ nuôi số đề, mẹ nuôi số 12, số 17. Mẹ nuôi năm nay gần 30 năm, mà mẹ có tiền thì mẹ đi chơi rồi không tiền thì mẹ đi trốn hồ giang kiếm. Một tháng 10 ngàn mà đi trốn giang hồ chịu nổi không. Tại vấn đề mình muốn chơi nhiều mình chơi hiểu không? đánh bài nó không có giới hạn đúng không? đó, một tháng 10 ngàn mà cứ ăn rồi như chuột vậy, đi trốn, trốn. Nghĩa là bà thấy nắng mặt trời ít hơn người nghèo, kinh không? tháng 10 ngàn mà không làm hết, cứ ngồi nè 10 ngàn nó bay về, bay về, mà ăn rồi cứ đi trốn, trốn, 10 ngàn tháng xài đâu có đủ.

Cho nên, Nhân tạo ra Quả, Quả tác động Quả, Quả tác động Nhân, Nhân tác động Nhân, nhớ cái đó. Ngay bây giờ đời sống mình ra sao? Mình giàu chưa đủ, mình làm gì với cái giàu đó. Mình đẹp phải không? chưa đủ, mình làm gì với cái đẹp đó. Mình khỏe, mình 6 múi, mình làm gì với cái 6 múi đó. Đó là một chuyện. Rồi mình bệnh, trời ơi, nó cứ quặt què, quặt quẹo, mình làm gì với cái bệnh đó, cái bệnh đó nó có phải là cái điều kiện để mình tu tốt hơn không? Tôi biết có mấy người tự nhiên tu

hành tinh tấn ghê gớm, lý do là bị bác sĩ phán, sau này mới biết là kết quả sai, sản tu luôn, có. Coi như là Bác sĩ phán coi như là ung thư ngực gì đó, trời ơi, bà về bà tu tất lửa luôn mà. Rồi sau đó đi ra khám ông cũ thì ông nói là nó hết bệnh, mà qua tới ông mới nói bà có bệnh đầu mà hết, bà có bệnh đầu mà hết. Sản đó bà đi luôn. Vì bà nhớ lại cái thời gian mà bà tinh tấn nó an lạc hơn là cái hồi bà không tu. Cái đó là lạ lắm là Quả tác động nhân.

Còn có người sướng quá thì hết tu luôn, trường hợp đó có. Có mấy người trong nước đang buôn bán cực khổ tu, vô nghe pháp rồi giác ngộ lý Tứ Diệu Đế, đời là biển khổ gì tùm lum. Tự nhiên bà chị, bà chị mà lâu thiệt là lâu năm ở ngược ngoài không có tin tức bà về, chỉ mấy trăm ngàn mua cái căn nhà mặt tiền mở chỗ bán phụ tùng xe máy. Hết tu luôn, ăn rồi cứ le lưỡi đềm. Cho nên họa phúc rất khó nói, rất là khó nói. Nhiều khi trong phúc có họa, trong họa có phúc, cho nên Lão Tử có nói: trong họa luôn ẩn phúc mà trong phúc luôn ẩn họa. Bị họa đừng vội lo mà được phúc đừng vội mừng. Bởi vì hễ còn mang thân người thì trong sinh luôn luôn có tử, nó trốn ở trong, trong khỏe nó có cái bệnh nó trốn trong. Trong cái đẹp có cái xấu nó trốn trong. Trong cái da mịn là cái da nhăn nó trốn ở trong. Nó trốn ít bữa nó chun ra đó. Đó đúng không? mà đúng không? cái da này nó đang nằm ở trong nó núp lùm ở trong, mình đang khỏe 6 múi thì cái thằng bệnh nó nằm ở trong nó trốn ở trong. Cho nên nhớ cái này rất là quan trọng cái chữ Duyên là mình nhớ Duyên nó gồm có Duyên trợ sinh và Duyên trợ lực. Thì mỗi cái Duyên này nó gồm có bốn trường hợp: A giúp B có mặt trước, có mặt sau, cùng có mặt mà tại sao học bốn cái đó, tại sao phải học bốn cái đó? học đó để mình sống sống trách nhiệm hơn. Tất cả những gì trên đời này cũng đều do Duyên tạo và chính nó lại là Duyên để tạo ra cái khác, hiểu không? Cái gì cũng do vô số điều kiện tạo và bản thân nó nè, nó tạo ra vô số cái khác. Đó là chuyện thứ nhất.

Chuyện thứ hai, trên đời này không có cái gì là nhỏ mà cũng không có gì là lớn, không có gì là nhỏ là sao? Cái đó nó nhỏ nhưng mà nó có thể là nó bắt đầu cho một cái chuyện lớn cực kỳ. Còn cái mình thấy lớn nhiều khi nó chẳng là cái gì hết.

Thí dụ như mình thấy cái ngôi nhà, cái tài khoản trong nhà băng nó lớn thiệt đó. Nhưng mà muốn, nhưng mà cái lớn là do mình nghĩ thôi chứ thật ra nó cũng chẳng là cái gì hết, hiểu không? hiểu tôi nói gì không? như hồi xưa tôi ở trên có cái nhà vừa đất vừa nhà là 700 ngàn, nhà to lắm, đến lúc mà nhà đất nó tuột đó, nó bán có 350 không ai mua, tại sao? Vì ông chủ ông cất cái vùng đó hơi hẻo lánh, cũng ham đất rộng, tại tôi có tới nhà đó. Tại lúc tôi đang tìm chỗ ở mà, chung quanh nó như cái sân golf vậy. Thì mấy Phật tử họ đi với tôi họ nói Sư ơi, Sư về mà Sư không cất cỏ thì sao ở. Mà nếu nà Sư cất thì nguyên cái sân này thì 1 tháng mà cất thì nó mắc hơn tiền điện nước cộng lại, nó mênh mông mà, mênh mông lắm mà hồi xưa ông chủ bỏ ra 700 ngàn vừa tiền đất, vừa tiền cất mình. .tôi đâu có tìm hiểu là đất nhiều, cất cái nhiều, cái nhà lớn lắm, lớn lắm. Tại sao nó rẻ là bởi vì nó nằm ở cái khu hẻo lánh lắm, đó, bây giờ ông chủ ngậm ngang, ngậm đó mà nghe chớ làm gì được, không có ai mua hết đó. Bây giờ có người chắc mà cũng rẻ lắm, bán nửa giá mà. Cho nên tài sản trên đời này muốn mọi thứ muốn nó lớn thì nó lớn, mà muốn nó nhỏ thì nó bèn nhỏ.

Cho nên có một cái ông đó ông đến hỏi thiền sư, ông hỏi chứ:

- Hỏi Đạo Phật là gì? Có thể nói gọn ra một câu được hay không?

- Thiền sư nói lấy cây Thiền sư vẽ một đường vạch. Có hiểu câu hỏi không? Đạo Phật mênh mông, Đạo Phật Kinh điển nhiều quá, có cách nào gom trong một câu được hay không? Thiền sư nói được, Thiền sư mới kéo cái đường, Thiền sư hỏi dài hay ngắn?

- Thì ông nói thưa thầy có cái gì so, phải có cái gì so sánh nó mới biết dài hay ngắn. Chứ mình nó làm sao có thì Thiền sư nói Phật pháp nằm ở chỗ đó.

Con thấy cái đó là ngon bởi vì nó có cái khác nó dở. Con thấy đẹp là vì con so với cái xấu. Hiểu không? con thấy ấm là con so với cái lạnh. Con thấy nực là vì con so với cái mát. Hiểu không? Hiểu không? rồi con ghét cái đó là vì con so với cái con thương. Mà con thương là vì con so với cái con ghét. Khi mà con thích một cái gì đó thì con sẽ ghét cái ngược lại, đúng không ta? Khi mình thích cái gì thì mình sẽ ghét cái ngược lại.

Thí dụ tôi thích ấm thì tôi ghét cái ngược lại, tôi thích mịn thì tôi ghét nhám, hiểu không? ghét cái ngược lại, luôn luôn vậy đó. Cho nên ông Thiền sư nói toàn bộ Phật pháp nằm trong cái đường vạch này. Có nhiều câu chuyện Bắc Truyền tôi rất là thích mà đi kể cho Phật tử bắt giải thích tôi mệt quá đi. Tôi thấy cái mặt nó tôi ghét quá, là ở bên Bắc Truyền có cái truyền thuyết cho rằng Bồ Tát Quán

Âm có 33 thân nhớ không? Bồ Tát Quán Âm bồng con, rồi Quán Âm Nam Hải đứng trên con cá, con rồng, rồi đủ thứ Quán Âm, Quán Âm Tự Tại ngồi vậy nè, vậy đó. Rồi Quán Âm ngàn mắt, ngàn tay. Quán Âm chỉ có hai tay, hai mắt thôi, là sao? Thì có ông đó đến hỏi Thiền sư vậy chứ Bồ Tát thì có một hình dáng, tại sao nhiều quá vậy?

- Thì Thiền sư hỏi ông câu thì ông hiểu, chứ gặp cái đám này hỏi là khỏi hiểu. Tại sao Bồ Tát nhiều hình dáng quá vậy?

- Thì ông thiền sư hỏi thế này: tối ngủ tắt đèn làm sao kiểm đồ? Trả lời được không? dạy quý vị tôi buồn ngủ quá.

Hỏi tại sao Bồ Tát phải cần đến nhiều hình dáng như vậy? thì ông trả lời bằng một câu hỏi, ông nói là tối ngủ tắt đèn làm sao kiểm đồ. Tôi thử coi, bây giờ tôi biết rồi tôi không có đi dạy, từ bi dạy học nữa mà muốn tôi dạy học là... đúng tôi đưa 10 câu trả lời xong tôi tới tôi dạy. Còn mà trả lời không xong thì tôi... đây Kalama, Trung Tâm tôi cất bên Miến Điện là tôi soạn 150 câu, phải moi cho ra thì tôi thấy thì cái đó thì được. Mà còn nó nói một quả Thầy ơi, rồi.

Hiểu câu đó không? hiểu câu hỏi không? Tại sao Bồ Tát phải cần đến nhiều hình thức thì ông Thiền sư ông nói là: tối ngủ tắt đèn làm sao kiểm đồ. Dễ thôi, ban ngày có ánh sáng mình kiểm đồ bằng cách nào? mình xài cái gì? Con mắt, đó. Còn ban đêm tắt đèn thì mình phải làm sao? Mò, khổ quá, mò, đúng không? hiểu chưa? Tức là ban ngày thì mình có mắt cũng xài tay, nhưng mà xài con mắt. Còn bây giờ nó tối thui thì bây giờ mình phải xài cái này (cái đầu), ở đâu, ở đâu ta... ở đâu? Có xài cái này (cái đầu) nhưng cái tay cũng xài, xong chưa? Tại sao Bồ Tát có nhiều thân, thay vì ông giải thích mệt quá, ông hỏi, ông chỉ hỏi vậy thôi, tối tắt đèn làm sao kiểm đồ thì tùy lúc mà Bồ Tát xài cái thân nào, hiểu chưa? Hiểu không? xong rồi, chữ tùy. Hiểu chưa? Lúc đó ông mới hiểu à thì ra 33 thân còn ít, đúng ra là 80 chục ngàn thân cũng chưa đủ xài nữa vì tùy cái duyên mà giúp chúng sanh hiểu không? và thêm nữa cái chữ Quán Âm bên Nam truyền định nghĩa rất là hay, bên Bắc Truyền chỉ có một Quán Âm, chứ bên Nam Truyền có vô số Quán Âm là vì sao? Vì tất cả những ai muốn thành Phật đều phải có khả năng lắng nghe và quan sát thế giới để coi ai cần mình giúp.

Thứ hai giúp theo khả năng. Tất cả ai muốn thành Phật đều phải là Quán Âm trước hết. Chứ còn mình tự nhiên mình đi mình thờ Quán Âm Diệu Thiện, Quán Âm Nam Hải. Nam Truyền đó là anh muốn thành Phật là anh phải tu hạnh Quán Âm. Khi anh tu hạnh Quán Âm thì anh bèn được gọi là Bồ Tát hết, mà tại sao Ngài có nhiều hình thức là tại vì lý do tùy lúc. Có lúc Ngài phải trong hình thức đó Ngài mới giúp được, phải trong hình thức đó mới giúp được. Rồi có lúc trong hình thức khác, hình thức kia, kia, nọ... mới giúp được.

Học Đạo chứ này giờ tôi đã giải thích cho các vị nghe cái chữ A Di Đà là vô lượng quang, vô lượng thọ, vô lượng chúng. Giải thích cho các vị nghe chữ Quán Âm đó.

Cái tính ngưỡng về A Di Đà, Quán Âm nó rất là hay, nhưng mà anh phải hiểu thì nó mới hay.

Như cái Tịnh Độ có là cái Tịnh Độ cảnh giới và Tịnh Độ nhân gian có nghe không? Tịnh Độ tại chỗ, có nghe cái đó chưa? Tức là ngay chỗ này nè mà Tâm mình tịnh tức là Tịnh Độ rồi. Cái định nghĩa thứ hai Tịnh Độ là cái cõi... bla bla ở đâu đó. Rồi Di Đà cũng vậy, cái Di Đà tự tánh và Di Đà bản thể là cái Di Đà mà trừ tượng, biểu tượng.

Còn Di Đà tôn giáo là có một vị Phật tên là A Di Đà ở cõi Tây Phương đó là A Di Đà tôn giáo. Còn Di Đà bản thể, Di Đà tự tính là tinh thần của cái chữ vô lượng là gì? Giờ tôi hỏi các vị nè: có con chim bồ câu, cái hình ảnh bồ câu tượng trưng cho cái gì? – Hòa bình. Mà bản thân con bồ câu nó có cái gì liên quan tới hòa bình không? phải không? bây giờ vì tôi yêu hòa bình bằng cách tôi thờ con bồ câu được không? hoặc là trái tim biểu tượng cho cái gì? - tình yêu. Vậy giờ tôi khỏi lấy vợ tôi lấy trái tim tôi để trên giường tôi ngủ được không? nó tượng trưng, nó là symbol. Tất cả những tượng mình thờ là symbol hết. Ví dụ như cái hình Phật vậy tượng trưng cho cái gì? Có hai cách hiểu:

- Một đây là cái hình của Đức Phật lịch sử Thích Ca Mâu Ni, nhưng theo các vị Đức Phật Thích Ca Mâu Ni có giống vậy không? giống không? rồi, như vậy mình thờ cái gì? Mình thờ cái Từ Bi, mình thờ cái Trí Tuệ, cái cảm thông, cái chia sẻ, cái độ lượng của cái người đó. Bởi mình nhìn tới Ngài mình thấy ở đó không có cái bóng tối của vô minh. Ở đó không có cái ngọn lửa của sân hận, thù ghét. Mình không thấy ở đó không có cái nhà tù giam nhốt ai, mà cũng không có cái nhà tù tự giam nhốt mình trong những cái định kiến, thành kiến. Mình nhìn hình đó mình thấy là sự giải thoát, sự

yêu thương, sự trong sáng, sự lạnh mạnh, hiểu không? Lạy Phật là lạy cái đó, nó có nhiều cách lạy Phật chẳng hạn như tôi hướng dẫn người quen của tôi lạy Phật có 3 cách, có nhiều cách lắm thí dụ như mình lạy Phật là Thế tôn là cái người mà ai Ngài cũng thương, đức lành nào Ngài cũng có và cái gì Ngài cũng biết. Đó là một cách.

Cách thứ hai là Phật không thể cho mình những gì mình muốn, nhưng mà Phật có thể dạy cho mình không muốn cái gì. Thứ hai, Phật không thể giúp cho mình đời đời không chết, nhưng mà Phật có thể dạy mình không sợ chết phải không? Rồi.

Cái thứ ba, Phật không có nắm tay đưa mình đi mọi nơi mình muốn, nhưng mà Phật có thể dạy cho mình thấy đi đâu cũng rứa thôi, đi mô cũng rứa, mà ba cái đó Phật làm được đúng không ta, hiểu không? Không có bà mẹ nào mà có khả năng chịu con 100%, bắt buộc phải dạy con thấy, cho con nó bớt thích lại, khi con mà bớt thích thì con nó sẽ thỏa mãn đúng không? Hiểu tôi nói không? Tôi nói tiếng Nhật nghe. Khi mà mình dạy cho nó biết cái gì cần, cái gì không cần thì tự nhiên nó không có còn lằng xằng nữa. Cho nên Phật không có cho mình tất cả những thứ mình thích, nhưng mà Phật có thể dạy cho mình không thích cái gì. Mà thích đây nghĩa là gì? Ở trong Đạo Phật chữ thích hay lắm.

Đời sống mình nó có hai phần, phần thích và phần cần. Mình chưa biết Đạo là mình sống nhiều cho cái thích, biết Đạo rồi bớt thích chỉ giữ lại cái cần phải không? Biết Đạo thêm mớ nữa chỉ giữ lại cái rất cần. Còn những cái không cần lắm mình bỏ, hiểu không? Khi mà anh bỏ được cái thích, là anh chỉ còn là cái cần thôi, mà cái cần này anh bỏ luôn, anh chỉ giữ lại cái rất cần thôi thì đời sống của mình nó nhẹ hơn đúng không? Đúng không? Có cái ông người Mỹ ông bày ra cái này, ông nói các bạn chắc giống tôi hay bị cái bệnh là đi du lịch xa xách theo nguyên cái vali tới nơi cái phân xài được không bao nhiêu, cái phân mà tào lao thì quá nhiều. Thì thôi tôi bày các bạn một cách, các bạn trước khi bay, các bạn gom hết mấy cái món mà các bạn thấy cần, can đảm bỏ đi một nửa, gom hết xong rồi nhắm mắt lừa bỏ đi một nửa, thì ông nói các bạn làm thử đi thì các bạn sẽ không có cái vụ mà vác theo không xài. Còn đằng này cái này cần, cái này dọc đường nữa để viết địa chỉ, mực đỏ là nhìn dễ thấy như mà lỡ viết cái gì mà chắc dọc đường có học giáo lý thì thôi xài cái này, cái này mất kính mát, bút chì, thêm cái Chanel nữa, chứ gì mà đeo nhiều quá nó nói mình có một cái, chanel, cái này nước hoa, mùi này gắt quá, mùi này xài ban ngày, cần cái mùi nhẹ để ngủ, để cái này vô, cho máy một thùng, ông kêu gom một đồng, xong xuôi lừa qua một bên, lấy một nửa thôi, đời sống là vậy. Đời sống là chuyện đầu tiên là mình chưa thành Phật mà mình đã giải thoát được nhiều mà giải thoát ngay bây giờ là chuyện đầu tiên là gì? Bớt thích, bỏ bớt cái thích, buổi đầu là phải bỏ bớt nha. Rồi sau đó bắt đầu cắt luôn cái thích, chứ còn ngay bây giờ mình kêu bỏ thích chắc bả nhảy lâu luôn, là phải bớt cái thích mà tại tôi nói tôi không có thời gian chứ đúng ra cái thích, bớt, bớt cái gì? Cái thích nào mà mình cần thì mình giữ lại, hiểu không? Chứ không phải là thích là liệng, không phải, nó không đúng nha. Thích mà nó có cần mình giữ lại. Còn cái thích mà mình không cần mình bỏ. Vậy mình chỉ còn giữ lại một ít cái thích thôi đúng không? Đúng, rồi. Rồi vô sâu thêm chút, trong cái cần nó có những cái bỏ được, bỏ luôn. Có những cái mà nó thiếu nó không cũng không sao, mà cuối cùng mình chỉ giữ lại cái gì không thể thiếu. Các vị tin tôi đi, nếu quý vị ít như vậy thì cái phần quý vị có không bao nhiêu hết. Tôi bảo đảm 1000% cái mà thật sự mình cần không bao nhiêu hết. Tôi từng có cái kinh nghiệm ghê gớm. Tôi từng nấu nước bằng lon sữa bò quý vị biết không? Tôi nói các vị mới khiếp, tôi từng phơi áo bằng cái dây float, cái đó sách vở dạy, cái dây thấy nó nhỏ phải gấp nó lên thành ba lần là phơi đồ lộng lẫy. Cái dây mà nó chắc bằng trời, có biết không? mà mỗi lần xài nó sượng lắm. mình xài một món mà xài tám chuyện nó đã lắm. Chứ cái gì nó cũng có, đầy hết vậy đó mệt lắm. Thịnh thoảng tôi giải trí bằng cách là tôi vô tôi coi mấy cái người Nhật và người Đại Hàn mà nó cắm trại, mình coi coi nó làm gì trong cái điều kiện khó khăn giữa rừng, đã lắm. Cái kinh nghiệm, nó làm gì, nó làm gì với cái điều kiện hiểu không? Thiếu tùm lum nó làm sao? Học mấy cái đó. Thí dụ như cái silver thép là cái băng keo, kéo ra dài nó để mấy cây kim, rồi mấy cái hộp quẹt, rồi một cuộn chỉ nhỏ, xong nó cuộn cuộn lại, hiểu không? Không cần cái túi là lấy cái miếng băng keo anh đựng mà nãy giờ biết tại sao băng keo? nó không có rút. Nó hay ở chỗ nó không có rút. Hồi đó tôi không có hiểu tại sao băng keo ta, cuối cùng à, cây kim, nó không có rút, đó.

Tôi nhắc lại là tôi không có xúi quý vị sống khổ nha, đừng có về nói ông kêu tôi phải sống khổ, không có. Tôi chỉ gợi ý trong đạo Phật khi nói chuyện chữ muốn trong đạo Phật giải thích rất là kỹ. Con muốn cái gì? Trong cái con muốn nó gồm có hai thứ là thích và cần. Cái muốn mà đối với cái cần nó nhẹ hơn cái muốn đối với cái thích đúng không? Ví dụ như giờ giấy toilet nó hết thì mình muốn có cái mới thì cái muốn này nó nhẹ hơn là cái muốn mình mua chiếc nhẫn đúng không? hai cái muốn này nó khác nhau chứ, muốn là khổ. Nhưng mà có những cái muốn khổ nhiều, có những cái muốn khổ ít thì mình, chuyện đầu tiên mình giải thoát bằng cách nào? Là mình thấy thằng nào khổ nhiều mình bỏ, giải thoát ngay bây giờ, giải thoát vậy đó, còn không tin thì thôi, vấn đề nói không tin thôi. Cái Đạo giải thoát nằm ngay trước mắt mình. Rồi còn nhiều chuyện mà tôi nói các vị không có tin là sống chánh niệm là các vị an lạc 80%. Sống chánh niệm là gì? Là hồi đó giờ cứ làm mà không biết: Cái chìa khóa của má con để đâu con? À, cái phone của má... nhớ đi khóa cửa nha con, lằng xằng, lằng xằng. Còn cái này cầm lên biết, bỏ vô túi, cái này đẹp qua đây, làm gì chánh niệm làm cái gì biết cái này, tóm lại, cầm lên với tất cả sự tỉnh thức. Cầm lên, không có nghĩ gì hết chỉ dồn hết cái đầu cho cái này đem qua bên kia đựng. Các vị nghe tôi nói nó rất là kỳ. Nhưng mà thử đi, mình nhẹ thấy rõ, làm thử vấn đề nó xui chỗ tôi nói không tin là cái đầu mình nó rác không, không có tin mấy cái chuyện đó, cứ nghĩ là cái pháp môn nào mà nó ghê gớm nó mới giải thoát, NO. Giống như bây giờ tôi thấy cô này có bệnh tôi nói cô ơi, cô một ngày cô chạy bộ dùm tôi 2 tiếng được không? ngày uống ít nhất 2 lít nước, đi bộ 2 tiếng, hạn chế thịt đỏ, ăn nhiều rau trái thì cái eo cô sẽ đẹp hơn mà cô cũng sẽ bớt tiểu đường, cao máu. Nghe gì tâm thường vậy, bà không làm, bà không có tin. Bà là phải uống Sâm, nghe Sâm bà mới tin, Nhưng, rồi Yến, rồi Đông Trùng Hạ Thảo vì mấy cái đó nghe nó..hiều hiểu tôi nói gì không? nghe nó thuyết phục hơn. Còn đặng này tôi kêu cô ngày cô đi bộ dùm tôi 2 tiếng, uống dùm tôi ít nhất 2 lít nước, không ăn thịt đỏ, ăn nhiều rau trái, củ quả, nghe nó thường không tin, hên xui, thì biết sao giờ. Mà tại sao mà bà không làm cái đó, thiếu cái này (cái đầu). Khi thiếu cái này là bắt đầu đi nghe bà này dụ: chị biết không cái Đông trùng Hạ thảo này nó là vào cái mùa đông khắc nghiệt ở trên Tây Tạng, các Lạt Ma Tây Tạng trì chú, gia trì, làm phép lên từng cái cọng này, rồi em lên em phải Tam bộ nhất bái trong 7 ngày, 7 lần 7 49, em rước về cho chị uống vô từ ở trên xuống tiểu đường, cao máu, tim mạch hết, nghe khoái. Trong khi Đông trùng hạ thảo nó bán thúng. Bà này bà nỗ, bà nỗ bà này nghe Lạt Ma Tây tạng niệm chú, gia trì tùm lum bà khoái dữ, uống. Trong khi tiểu đường uống ba cái đó đi còn lạ hơn, bà không tin. Trong khi người ta kêu rất đơn giản chị ơi, chị đi bộ dùm em ngày 2 tiếng, uống dùm em ít nhất ngày 2 lít nước bà không tin vì bà thấy bình thường.

Có bà đó, chồng bà nói sáng em chịu khó em bơi đi cho nó bớt mập. Bà nói cá voi bơi suốt ngày đó, rồi xong luôn, hiểu không? nó lý luận vậy đó. Em ơi chắc sẵn sàng có piscine em xuống em đi vài vòng là lướt, anh thấy em lúc này bụng mở dữ lắm, ha cá voi nó bơi suốt ngày đó, có con nào ốm đâu, xong. Nó xui, tức là cái đầu nó muốn rồi trời cứu, cái đầu nó vô minh là trời cứu. Nó khoái lạ lắm, bây giờ có ba cái vụ, ở bên có niều cái vụ trường phái, Việt Nam giờ nó nhiều lắm, Tây Tạng giờ đang ăn nên làm ra mà. Bây giờ bên đó còn nhiều cái vụ mà thiên đường, hè nhau đi tu thiên mà xin lỗi giáo lý không học. Bản thân cái chữ Thiên nó đã không hiểu rồi. Rồi Thiên chỉ, Thiên quán nó đã không hiểu, tôi nói ra mắc nhục. Chữ Bồ thí hiêm người Phật tử Việt Nam hiểu được chữ bồ thí.

Bồ thí là móc ra cho, NO. Bồ thí có hai cách: Bồ thí kiểu thả chim và kiểu thả điều.

- Thả chim là buông ra nó nó muốn bay đâu nó bay.

- Còn thả điều là nó thả, hai cái chữ đều là thả hết mà một cái thả có dây, cũng thả, thả hết mà thả điều nó có cái dây. Còn thả chim là ...

Mà đa phần là bồ thí kiểu thả điều, đa phần mà không biết. Tu nó có hai cách: tu kiểu lượm ve chai và tu kiểu đi đồ rác.

- Tu kiểu đồ rác là cái gì xấu là bỏ, bỏ, bỏ, thấy biết mình ích kỷ, nhỏ mọn đó là tu kiểu bỏ rác.

- Còn tu kiểu ve chai là bồ thí nè, cúng dường nè, ngò thiên, học giáo lý cái này mới hay nè. Minh cái đó coi chừng đó là lượm ve chai, mà lượm thường lượm nhằm thứ lượm đạn không, nhiều cái đặc biệt lắm.

Còn khoan, còn những pháp tu khác lạ lắm, tu để không còn là phàm và tu để được chứng Thánh, hai cái này khác hay giống? khác hay giống?

Tu để không còn là phàm nó an toàn hơn. Ví dụ như mình vẫn sinh hoạt bình thường, mà mình thấy ô cái này phàm nè, cái tâm sân này phàm, phàm, cái này giận, cái này ganh tỵ, cái này bủn xỉn nè, cái này phàm phàm, mình biết như thế.

Còn mà tu để chứng Thánh, là mình ngồi mình thấy cái chuyện nó hơi lạ lạ cái ngộ đó, ngộ đó hiểu không? hoặc là bữa nay sao lúc này sao mình hiểu ra nhiều cái giáo lý hay quá, tu để chứng Thánh nguy hiểm vô cùng vì sao? Vì cái bản chất của mình là bản chất kiêu ngạo, cho nên chưa gì hết là mình đã kiêu ngạo rồi.

Thứ hai mình có thấy Thánh mặt mũi ra làm sao đâu, cho nên thấy gì lạ lạ là tướng Thánh.

Còn cái Phàm mình quá thường, quá rành rắm mình thuộc bài nó, mình thuộc nó vô lượng kiếp, cho nên nghe cái nào tanh tanh là biết nó là Phàm. Nguy hiểm vô cùng với mấy cô nhớ dùm tôi một chuyện, mình luân hồi vô số kiếp, cái phiền não mình nó như cái núi vậy, mấy cái pháp môn bây giờ là chỉ là cái muông cá phê mình khều ra không hà. Cô nghĩ cái muông mà khều biết chừng nào xong cái núi, đặng này bữa nào khều khá khá cái rồi đắc rồi, trong khi cái núi nó cao 1000m mà mình có cái muông cá phê mình dích dích được chén trời, hôm qua được nửa chén, nay được chén vun luôn nghe, đã không, đắc rồi, đắc rồi, trong khi nguyên cái núi tới chạm mây, gặp rồi, tôi có gặp, hốt có chén, núi mà đào bằng muông cá phê, dích được chén vun rồi đi ra dòm mọi người khinh bỉ cái đám tụi bây ngu dốt còn khuya, bữa nay lấy một chén vun luôn nè đó thấy chưa. Còn thằng kia nó được có hai muông vầy trời. Cái này được một chén vun tôi gặp nhiều lắm, nhiều lắm luôn, để tu để không còn là phàm nó tốt hơn là tu để chứng Thánh là chỗ đó. Tu để được cái gì nó không tốt bằng tu bỏ được cái gì. Nãy giờ tôi nói mấy cái đó có nhớ không? tu là để bỏ cái gì nó hay hơn tu để được cái gì. Tu là phải xài cái này mà các vị thấy nếu mà các vị hiểu đúng các vị vô trong mở Kinh Tạng ra các vị sẽ hiểu thông. Còn mà mình hiểu sai mở Kinh Tạng ra đọc không hiểu, nó lạ vậy đó, hiểu không? Cũng trang kinh đó hể mà mình hiểu đúng, hồi đó giờ kiến thức mình mà nó đúng, mình mở ra mình nhìn tới đâu mình thấy tới đó nó giống như chẻ tre, còn mà mình hiểu sai mà cái gì quan trọng nhất Đạo Phật là buông cái tôi ra, buông cái tôi là cái đó quan trọng nhất của Đạo Phật. Tôi giữ giới, tôi ngồi thiền, tôi chánh niệm, tôi trí tuệ, trí tuệ là của tôi. Chánh niệm là của tôi, phước báo là của tôi đó, dính cái tôi là không khá.

Qua giờ mình học rất là nhiều chuyện. Bữa nay là ngày thứ ba hả? thời gian qua nhanh tàn khóc. Nên nhớ nó đúng thì mình xài được nhiều. Hể nó sai cái nó trục trặc. Cái đời Đạo nó có lạ là nếu mà cô hiểu sai vấn đề, cô sẽ gặp bức tường chặn trước mặt mình. Mà hiểu đúng nó thông, nó thông nó có cái cửa nó đi.

[- Dạ, mô Phật, giống như là bây giờ Sư cũng biết cái khả năng của tụi con như thế nào?

- Quá cao.

- Bây giờ như bắt đầu tụi con học về giáo lý con nên học từ đâu?]

Cái này nói thiệt nha là nó giống như toán lý hóa ngoài đời vậy đó, có nghĩa là nó có hai cách:

- Một là tự học, nó rất mất thời gian và không khéo nó để lại những hậu quả rất là nặng là nó thiếu căn bản, là lúc đó còn đồ nợ nữa.

Cái ông đó hai thằng học trò nó tới xin học đàn với ông. Ông hỏi hồi đó giờ có học chưa? Thì thằng Tèo nói dạ con học 6 tháng, ông nói học phí tháng 200. Thằng Tí nói dạ con chưa học ngày nào hết. Tháng lấy 100 thôi. Thằng Tèo nói sao kỳ vậy thầy. Thằng Tí nó chưa có học tao chỉ dạy nó thôi.

Còn mày tao vừa dạy cái mới, vừa sửa cái cũ, hiểu không?

Mà tôi gặp cái thứ nó như tờ giấy trắng, thấy vậy mà nó dễ nói chuyện. Còn cái thứ mà nó biết lom côm, biết ba mớ, Thầy Pháp Hòa, Thầy Nhật Từ, Thầy Chơn Quang, Thầy Phước Tiến, Thầy Phước Tịnh, tôi nghe ông chút, chút, miếng miếng, trời ơi tôi quý tôi lạ, bởi vì Thầy Pháp Hòa Thầy nói vậy nhưng mà ông Thầy Phước Tiến nói khác chút, đúng là giữa mấy thầy cũng the same thôi, nhưng qua cái đầu của người Phật tử thì nó lại hiểu khác. Thế là nó đem mấy cái khác nó dồn vô đầu nó một cục không xài được thành ra rác. Lời của mấy thầy là vàng nhưng mà đem vô trong đầu của ảnh, ảnh phân tích, sắn lọc sao mà thành rác hết. Bây giờ tôi muốn dạy cái mới thì tôi phải kiêng nguyên cái đồng đó ra. Hai thầy trò chổng mông hốt cả buổi luôn, được có góc tư, mà rác có nhiều loại, rác có nhiều loại là muốn dọn nó còn để lại cái mùi, rác mà rác rỉ nước, có loại rác rỉ nước trời biết, biết rác rỉ nước không? cái loại rác khô nó đỡ, còn thứ rác mà nó rỉ mà có rác mà nó thấm xuống xỉ măng, loại rác rến luôn. Cho nên hai thằng đó thằng Tí ông lấy có 100/tháng, còn

thằng Tèo lấy 200/tháng là tại vì thêm cái mới, mà sửa cái cũ. Cho nên, thì y như vậy, nếu giáo lý bắt buộc phải học thầy. Còn nếu cô tự học mà cô thấy cô ngon lành thì cô tự học. Nhưng mà coi như nhớ cái này nó hiểu sai rồi thì sửa cho học xì dầu. Tôi phát nguyện là dân Việt Nam là không bao giờ dạy ABC nữa, ngán quá. Bây giờ hỏi xưa tôi đi tìm trò, bây giờ trò phải đi tìm tôi, khoan, nghe chữ tìm là gì? Nghĩa là tự họ mày mò đến một lúc nào đó mà họ bị kẹt chỗ nào đó họ đi kiếm tôi, tôi giúp, hỏi, chứ còn mà bây giờ mà ABC chịu không nổi. Nếu mà có lòng cầu mà bả kẹt là bả tới đây bả nói cho sang chứ bả bận dữ lắm, bả về bả lo le lưỡi đếm tiền không kiểu đó là chết luôn. Xong rồi cô tắt đi cô.